

மலர்ந்த ஜீவியம்

ஸ்ரீ அரவிந்தர் ஸ்ரீ அன்னை யோக மலர்

பிப்ரவரி 2004 ஜீவியம் 9 மலர் 10

இம்மாத மலரில்.....

பொருளடக்கம்	பக்கம்
எங்கள் குடும்பம்	2
இம்மாதச் செய்தி	25
அன்பர் கடிதம்	26
லைப் டுவைன்	28
யோக வாழ்க்கை விளக்கம் V	36
சாவித்ரி	39
பிரார்த்தனை பலிக்க வேண்டும்	41
லைப் டுவைன் - கருத்து	45
பிரம்மம், புருஷா, ஈஸ்வரா — மாயா, பிரகிருதி, சக்தி	47
இதுவே உம் ரௌத்திரக் கருணை	54
அஜிண்டா	62

❀❀❀

கதை, கட்டுரைகளில் வரும் பெயர்கள் யாரையும் குறிப்பிடுவன அல்ல.
வருடச் சந்தா ரூ.60/-

எங்கள் குடும்பம்

(சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி...)

அதிலிருந்து பிரின்சிபால் வரும்பொழுதெல்லாம் தாயார் தம் குடும்ப விவகாரங்களைக் கணவரைக் குறிப்பிடாமல், குறையாகக் கூறாமல், சட்டமாகப் பேசுவார். பிரின்சிபால் அதை அதிகமாக ரசித்தார். ஓரிரு வாரங்கள் கழித்து, ஆபீசரும், அவர் மனைவியும் தாயாரைப் பார்க்க வந்தனர். பிரின்சிபாலும் வருவதாகக் கூறினார். ஆபீசர் மனைவி வந்தவுடன் பொறுக்கமுடியாமல் தேம்பித் தேம்பி அழ ஆரம்பித்துவிட்டார். அவர் அழுது ஓய்வதற்குள் பிரின்சிபாலும் வந்துவிட்டார்.

பிரின்சிபால் : இவர் மனைவி படும் துயரம் சமாளிக்கமுடியவில்லை. அவருக்கு நல்ல வார்த்தை சொல்லக்கூடாதா?

தாயார் : கடன் வந்துவிட்டதே என்ற வருத்தம், இந்தத் தவற்றை செய்துவிட்டோமே என்றிருந்தால், கடன் கரைந்துவிடும்.

ஆபீசர் : இந்தக் கடனுக்கு நானே முக்கிய காரணம். இப்பொழுது மனைவி நினைத்தாலும் மனம் புழுங்குகிறது. எப்படிச் செய்தேன், என்ன செலவு செய்தேன் என்றே தெரியவில்லை. தீர வழியுள்ளது என்றால், நான் எதையும் செய்யத் தயார்.

தாயார் : அப்படியென்றால் கடன் முழுவதும் தீரும்.

ஆபீசர் மனைவி தாயார் காலில் விழுந்து மீண்டும் அழுது தன்னைப்போல் அறிவிலிகட்கும் வழிகாட்டும் தெய்வம் உலகில் உண்டா என்று வியந்தார். அவருடைய அண்ணன் பல ஆண்டுகளுக்குமுன் குடும்பத்துடன் பேச்சுவார்த்தையில்லாமல் வெளிநாட்டிலிருப்பதாகவும், கடிதமும் எழுதுவதில்லை எனவும், இன்று காலையில் போனில் பேசி விசாரித்ததாகவும், “ஏன் வருத்தமாக இருக்கிறாய்?” என விசாரித்துவிட்டு, கடன் சுமை என்று அறிந்து,

“கவலைப்பட வேண்டாம். நான் தீர்த்துவிடுகிறேன்” என்று கூறியதாகவும் தெரிவித்தார்.

மனைவி : என் அண்ணன் சிக்கனம். அவர் மனைவி நல்லவர். தகப்பனார் விஷயத்தில் அண்ணன் மனம் கசந்து விலகிவிட்டார். எத்தனையோ வருஷங்களாகப் பேசுமில்லை என்பதால், அவர் கூறியதை நான் பொருட்படுத்தவில்லை.

தாயார் : நம்பிக்கை அன்னையிடமிருந்து அண்ணனுக்குப் போனால் காரியம் நடக்காது. நம்பிக்கை அன்னை மீது மட்டுமிருக்கவேண்டும்.

மனைவி : அன்னையைத் தேடி வருவதால் அண்ணன் ஆதரவாகப் பேசுகிறார் என நினைத்தேன்.

பிரின்சிபால் : இந்த நேரம் அண்ணனை நம்பாமலிருக்க நம் நம்பிக்கை பெரிய நம்பிக்கையாக இருக்கவேண்டும். கடினம்.

தாயார் : (தம் குடும்பத்தை மனத்தில்கொண்டு) பாக்டரியை அன்னை கொடுத்தால், நம்பிக்கை அன்னையிடமிருந்து பாக்டரிக்கு வந்தால், நம் பழைய அந்தஸ்திற்குரியது வருமே தவிர, அருளுக்குரியது வாராது.

மனைவி : நான் ஏற்கிறேன். ரொம்ப கஷ்டம்.

பிரின்சிபால் : அம்மா, நீங்கள் பேசுவதைவிட உங்கள் கணவர் பேசுவது அவசியம்.

ஆபீசர் : எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. ஒரு சமயம் தீரும் என்கிறீர்கள், அடுத்த நேரம் எதிராகப் பேசுகிறீர்கள்.

மனைவி : எனக்குப் புரிகிறது. செய்தவர்களே மனம் மாறவேண்டும் என்கிறார் அம்மா.

தாயார் : அதுவே விஷயம். அது உண்மையானால் கடன் தீரும்.

மனைவி : அவரே கடன் வாங்கியிருந்தாலும், நானே முதற்காரணம் என நான் அறிவேன்.

தாயார் : கடந்ததை - மனப்பான்மையை - அன்னையிடம் சொன்னால் முழுப்பலன் இருக்கும்.

தாயார் சொல்லி முடிப்பதற்கும், ஆபீசர் மனைவிக்கு போன் வருவதற்கும் சரியாக இருந்தது. அவர் அண்ணி கொஞ்ச நாளாக சென்னையிலிருப்பதாகவும், அன்று காலை அண்ணனிடம் பேசியதாகவும், கடன் சுமையைப் பற்றியும், தங்கை தன் உதவியை ஏற்க மறுத்ததையும் தன்னிடம் கூறியதாகக் கூறி மேலும் பேசினார்.

அண்ணி : கொஞ்ச நாளாக உங்கள் அண்ணன் மனம் மாறி வருகிறது. தகப்பனாரிடம் தான் கசந்தது சரியில்லை என உணர்கிறார். இனியும் குடும்பத்தைவிட்டுத் தூர இருக்கக்கூடாது என்றும் கூறுகிறார். நான் இதை இவ்வளவு நாளாகக் கூறியதை ஏற்காதவர், இப்பொழுது மனம் மாறிப் பேசுகிறார்.

ஆபீசர் : நான் எதுவும் அண்ணனிடம் தவறாகப் பேசவில்லையே.
மனைவி

அண்ணி : உங்களுக்கு சுமை ஏற்பட்டுவிட்டது எனக் கேட்டு வருத்தப்பட்டவர், இதுவே தான் குடும்பத்திற்குச் சேவை செய்யும் வாய்ப்பு என நினைத்தார். அவர் கூறியதை நீங்கள் ஏற்க மறுத்தது அவருக்கு மனம் தளர்ந்துவிட்டது. பிறகு என்னிடம் பேசினார். நான் கூறுவது இதுதான், “இனி குடும்பம் பிரிந்திருக்க நாங்கள் சம்மதிக்கவில்லை. உங்கள் கடன் குடும்பப் பொறுப்பு. நாம் மீண்டும் சேரவேண்டும்”. தீர யோசனை செய்து என்னிடம் கூறுங்கள்.

அவர் பிரின்சிபாலிடமும், அம்மாவிடமும், தான் பேசியதைக் கூறினார். மேற்கொண்டு பேசினார்.

தாயார் : நீங்கள் கூறுவது அசரீரியாக இருக்கிறது. அன்னை இப்படியே செயல்படுகிறார் என்றாலும், என்னுடைய அனுபவத்தில் இது ஆச்சரியமானது. இது நடக்கிறது என்றால் உங்கள் மனமாற்றம் உண்மையானது எனப் படுகிறது.

பிரின்சிபால் : அம்மா, இதெல்லாம் பண விஷயம். நல்ல வார்த்தை வாராது. வந்தால் செயல்பட வேண்டும். உஷாராக இருப்பது எப்படி?

மனைவி : இந்த நேரம் நம்பிக்கை தடம் மாறக்கூடாது என்று அம்மா கூறினார்களே. என் மனம் போரிடுவது எனக்குத்தான் தெரியும். அதுவும் அண்ணி பேசியபின் அன்னை மறந்துவிடும் போலிருக்கிறது. இது சரியான மனோவிரதம். நான் செய்கிறேன்.

தாயாரை, பெண் வந்து அழைத்தாள். பெரியவன் கூப்பிடுவதாகக் கூறினாள். பெரியவன் விஷயத்துடன் வந்திருக்கிறான், நிலை குலைந்திருக்கிறான். பார்ட்னருடன் கலெக்டரைப் பார்க்கப் போயிருக்கிறான். அடுத்த வாரம் கவர்னர் தரும் விருந்திற்கு பார்ட்னரையும், பெரியவனையும் அழைத்திருக்கிறார்கள். “அண்ணன் அண்ணனாக இல்லை. நீங்களே வந்து பாருங்கள்” என்றாள் பெண்.

பெரியவன்: அம்மா, எனக்குப் புது டிரஸ் வேண்டும். கவர்னர் மாளிகைக்குப் போகவேண்டும்.

தாயார் : அப்பாவைக் கேட்டாயா?

பெரியவன்: நீங்கள் சொல்லுங்கள்.

தாயார் : கவர்னர் மாளிகைக்குப் போக உனக்கு ஏற்கனவே வாங்கிய புது டிரஸ் இருக்கிறதே. கான்வகேஷனுக்கு வாங்கியதுதானே.

பெரியவன்: பெரிய அழைப்பாயிற்றே, புது டிரஸ் வாங்கக்கூடாதா?

தாயார் : அப்பாவைக் கேட்போம்.

ஆபீசரும், அவர் மனைவியும், பிரின்சிபாலை விட்டுவிட்டு வீடு திரும்பினர். பிரின்சிபாலுடன் தாயார் பேசினார்.

தாயார் : கவர்னர் மாளிகைக்குப் போக பையன் புது டிரஸ் கேட்பது தவறன்று.

பிரின்சிபால் : அவனுக்குப் பெரிய நேரம். சின்ன பையன், ஆசைப்படுகிறான்.

தாயார் : எனக்கு ஆட்சேபணையேயில்லை. புது டிரஸ் என்றால் என்ன செய்வான் என எனக்குத் தெரியும். ஒரு செட் டிரஸ் வாங்க இன்று அவருடைய 1 மாத சம்பளத்தைப் பையன் செலவிடுவான். அவர் இன்னும் வேலையை விடவில்லை. உத்தியோகம் சிறியது. இவர் பக்தரானதால் பார்ட்னர் இவரைச் சேர்த்துக்கொண்டார். என் கணவர் ஊதாரியில்லை. ஆனால் அவருக்குப் பையன் சொல்வதும், செய்வதும் சரி எனப் படும். அன்னை நம் செயலைவிட நம் மனநிலைக்குப் பரிசு அளிப்பார்.

பிரின்சிபால் : தெளிவாக இருக்கிறது. மனநிலை ஆசை, ஊதாரித்தனம். செயல் தவறன்று.

தாயார் : பாச்ட்ரியில் பார்ட்னராகும் தகுதி பையனுக்கில்லை. அவன் பெற்ற B.E. பட்டத்திற்கு இன்றைய மார்க்கட்டில் வேலை கிடைக்காது. கிடைத்தால் இவன் வாங்க விரும்பும் டிரஸ் விலையில் பாதி அல்லது கால் பாகம்

சம்பளம் வரும். நான் எடுத்துச் சொல்லலாம், பையன் கேட்கமாட்டான். நான் மறுக்கலாம், கவர்னர் மாளிகையின் சந்தோஷம் போய்விடும்.

பிரின்சிபால் : இதற்கு என்ன வழி?

தாயார் : வழி அப்புறமிருக்கட்டும். இந்த நேரம் நமக்கு choice உண்டு. நல்ல மனநிலையை நாம் தேடினால் வந்தது நிலைக்கும், பெருகும். அல்பமாக ஆசைப்பட்டால் வந்தது போகும், அல்லது தடைப்படும்.

பிரின்சிபால் : அன்னை பெரிய சக்தி. இந்த இடத்தில் எத்தனை பேர் தேறுவார்கள்? 100இல் ஒன்றும் தேறாது. நீங்கள் ஒன்றும் செய்ய முடியாதா?

தாயார் : அவனுக்காக நான் விரதமிருந்தால், வரப்போகும் தவறு வாராது.

பிரின்சிபால் : ஒஹோ, தவிர்க்க வழியிருக்கிறதா?

தாயார் : நிச்சயமாக உலகிலில்லாதபடி அன்னையிடம் வழியுண்டு. ஆனால் அவன் சபாவம் மாற நான் ஏதும் செய்ய முடியாது.

பிரின்சிபால் : புரியலை.

தாயார் : ஒரு செட்டியார் கடையை மூட இருக்கும்பொழுது பையன் அதைத் தவிர்த்தான் என்று படித்தது நினைவு வருகிறதா?

பிரின்சிபால் : விலை போகாத சரக்கை 50 நாட்கள் வியாபாரத்திற்கு இணையான தொகைக்கு, தகப்பனார் ஏமாந்து வாங்கினார். பிரார்த்தனையால் மகன் விற்பான். தகப்பனார் சரக்கு உயர்ந்தது எனப் புரிந்துகொண்டு இரு மடங்காக வாங்கி, வியாபாரம் முடங்கிவிட்டது.

தாயார் : சுபாவம் மாறாதவரை, பிரச்சினை தீராது. மற்றவர் பிரார்த்தனை பிரச்சினையை ஒத்திப்போடும். ஆனால் ஒவ்வொரு முறையும் பிரச்சினை பெரியதாகும்.

பிரின்சிபால் : சாதாரண வாழ்வில் வாய்ப்பே வருவதில்லை என்பதால் பிரச்சினைக்கே வழியில்லை.

தாயார் : நான் ஆழ்ந்து மாறினால் என் மகனுடைய சுபாவமும் மாறும்.

பிரின்சிபால் : அது முடியுமா?

தாயார் : முடியும். அது பிரம்மப் பிரயத்தனம். அதுவும் ஓரளவு செய்யலாம். அவனே பொறுப்பானால் அவனது சிறு முயற்சி பலன் தரும். அதற்குப் பதிலாக நாம் முயலவேண்டுமானால் பெருமுயற்சி எடுக்கவேண்டும்.

பிரின்சிபால் : புரிகிறது. அவரவர் வேலையை அவரவர் செய்வது எளிது.

தாயார் : எனக்குத் தெரிகிறது. இன்று வாராத வாய்ப்பு வந்துள்ளது. ஏற்றுப் பாராட்டினால் முதல் நிலை குடும்பமாக வரலாம். அலட்சியமாக, சில்லரையாக இருந்தால் புஸ்வாணம்போல் போகும்.

பிரின்சிபால் : உள்ளதும் போகும்.

தாயார் : உள்ளது போகாது. அப்படியும் நம் பழைய நிலை உயர்ந்திருக்கும். துரோக மனப்பான்மைக்குத்தான் உள்ளதும் போகும்.

பிரின்சிபால் : என் மகன் இவ்வளவு பெரிய முன்னேற்றத்தைப் பார்த்துவிட்டு அன்னையை மறந்துவிட்டானே.

தாயார் : பெரும்பாலோர் முதற்பயன் வந்தவுடன் தூரப் போய்விடுகிறார்கள்.

பிரின்சிபால் : ஏன்?

தாயார் : Receptivity இருப்பதில்லை. பெறும் தகுதி வேண்டாமா?

பிரின்சிபால் : சமர்ப்பணம் செய்தேன். அற்புதமான பலன் வருகிறது. ஆனால் அடுத்தமுறை மறந்துவிடுகிறது.

தாயார் : சமர்ப்பணத்தைப் பற்றி 267 செய்திகள் - ஆங்கிலத்திலும், தமிழிலும் - வெளிவந்துள்ளன. படிக்க நன்றாக இருக்கும்.

பிரின்சிபால் : நான் அதைப் படித்துவிட்டு உங்களிடம் பேசுகிறேன். அதிலிருந்து ஏதாவது சொல்லுங்களேன்.

தாயார் : என் பையன் புது டிரஸ் வாங்குவதைப் பற்றி நான் குறைபட்டேன். நான் குறைப்படுகிறேன் எனில் அவன் கூறியதை நான் ஒரு விஷயமாக எடுத்துக்கொண்டேன். எடுத்துக்கொண்டவுடன் என் அறிவு செயல்படுகிறது. நான் குறை சொன்னேன். என்ன பலன் வரும்? என் அறிவுக்கேற்ற பலன் வரும். அவன் புது டிரஸ் வாங்குவான். அதற்கேற்ற சிரமம் பாக்டரியில் வரும். “அப்பவே நினைத்தேன்” என்று எனக்குத் தோன்றும்.

பிரின்சிபால் : வேறென்ன செய்ய முடியும்?

தாயார் : அவன் சொல்லியதை நான் மனதில் வாங்குமுன் சமர்ப்பணம் செய்திருந்தால், பிரச்சினை அன்னைக்கு உரியதாகும். அவனால் புது டிரஸ் வாங்க முடியாது. அவன் மனம் மாறும். அது மிகச் சிரமம்.

பிரின்சிபால் : அவனையும் சேர்த்து சமர்ப்பணம் செய்வதாகும்.

தாயார் : அதற்கும் ஒரு லிமிட் உண்டு. அளவில்லாமல் செய்ய நாமே ஆண்டவனாக இருக்கவேண்டும். அதுபோல் 12 பேரிருந்தால் உலகம் தானே மாறும்.

பிரின்சிபால் : என் மகன் மனம் மாற நான் பிரார்த்தனை செய்தால்.....

தாயார் : அவனே அன்னையை ஏற்றுக்கொள்வான். அது தொடர்ந்த முன்னேற்றம். 4 சகோதரர்களைப் பற்றி நான் சொல்லியிருக்கிறேன். வாய்ப்பு அனைவருக்கும் ஒன்றாய் வந்தது. முதல்வன் 100 கோடி வியாபாரம் செய்து அதை அழித்தான். அடுத்தவன் 3 கோடிக்கு வந்து 4 கோடி கடனானான். மூன்றாம் பையன் வியாபாரமே செய்யாமல் 10 கோடி கடன் வாங்கி மாமனார் கொடுத்தார். நான்காம் பையன் 400 கோடிக்கு விற்கிறான். எல்லாம் 10 வருஷ காலத்தில்.

பிரின்சிபால் : இவர்கள் அன்னை பக்தர்களா?

தாயார் : இல்லை. ஒருமுறை மறைமுகமான தொடர்பு, இத்தனையும் செய்தது.

பிரின்சிபால் : மறைமுகமானத் தொடர்புக்கு இவ்வளவு பலன் உண்டா?

தாயார் : நேரடியான தொடர்பில் குறைப்பட, பொறாமைப்பட, துரோகம் செய்ய வாய்ப்புண்டு. தொடர்பேயில்லை எனில் இவற்றிற்கெல்லாம் வழியில்லை. தவற்றிற்கு வழியில்லை எனில் நல்லவனுக்கு நல்லது நடக்கிறது. மற்றவர்க்குச் சபாவம்போல் பலன் தருகிறது.

பிரின்சிபால் : தொடர்ந்த முன்னேற்றம் பெற்றவருண்டோ?

தாயார் : மறைமுகமான தொடர்பு நல்லவர்க்கேற்பட்டால் அது உண்டு. நேரடியான தொடர்பில் ஒரு சிலர் இந்தச் சகோதரர் பெற்றதைச் சிறியதாகக் குவதுபோல் சம்பாதிக்கிறார்கள்.

பிரின்சிபால் : எப்படி?

தாயார் : அடக்கம் அளவுகடந்திருந்தால் அதுவும் பலிக்கும்.

பிரின்சிபால் : எனக்கு என்ன சொல்கிறீர்கள்?

தாயார் : நீங்கள் அதிகம் படித்தவர்கள். நான் உங்களைக் கேட்க வேண்டும்.

பிரின்சிபாலும், தாயாரும் தனித்துச் சந்தித்துத் தங்கள் குடும்ப விவகாரங்களை அன்னை கோட்பாடுகள்படி எப்படிச் சமாளிக்கலாம் என முடிவு செய்ய விரும்பினார்கள். இருவரும் அது சம்பந்தமான கீழ்க்கண்டவற்றைப் பற்றி, மீண்டும் ஒருமுறை அன்னை புத்தகங்களைப் பார்த்தும், சிந்தனை செய்தும் பிறகு சந்திப்பதாக முடிவு செய்தனர்.

- ❖ பெரிய வாய்ப்பு சிறிய குடும்பத்திற்கு வந்தபின் எப்படிக் காப்பாற்றுவது?
- ❖ பலன் வந்தபிறகு, அன்னையை மறந்த மகனை எப்படிப் புரிந்துகொள்வது?
- ❖ சூழ்நிலையின் தன்மையைக் கணிப்பது எங்ஙனம்?
- ❖ இவ்விஷயங்களில் பிறர் கோணத்தில் எப்படித் தெளிவு பெறுவது?
- ❖ மேற்சொன்ன விஷயங்களில் Life Responseஐ ஏற்படுத்த என்ன செய்யலாம்?
- ❖ தமக்குள்ள correspondenceஐ எப்படி நிர்ணயிப்பது?
- ❖ சிறு விஷயம் சூடானால் போகும் வழி எது?
- ❖ எந்த அளவுக்குக் குடும்ப விஷயங்களை அடுத்தவரிடம் கூறலாம்?
- ❖ புரிந்தபின், புரிந்தவற்றை எந்த அளவுக்கு, எந்த முறையில் செயல்படுத்துவது?

அவர்கள் மீண்டும் சந்திக்கும்வரை நடக்கும் நிகழ்ச்சிகளைத் தங்கள் வாய்ப்புகளை விளக்கும் சின்னமாகக் கருதுவதாகவும் முடிவு செய்தனர். ஒருநாள் இருவரும் மலர்ந்த முகத்துடன் சந்தித்தனர்.

பிரின்சிபால் : வாழ்க்கை முழுவதும் வாய்ப்புமயமானது என்பதே என் ஆராய்ச்சியின் முடிவு.

தாயார் : நம் மனம் பற்றாக்குறையாக இருப்பதை உலகில் பொருள்களின் பற்றாக்குறையாக நாம் கருதுவது சிறுபிள்ளைத்தனம். பெறுவதை நாம் அறிந்தபடிப் பெறவேண்டும் என வற்புறுத்தாமல், பெறக்கூடிய முறையை நம் மனம் ஏற்றால் உலகில் பற்றாக்குறை என்பதில்லை என விளங்குகிறது.

பிரின்சிபால் : நாம் அருளைப் பெற நம் மனம் விசாலமடையவேண்டும் என்பது எந்தக் கோணத்தில் பிரச்சினையைக் கருதினாலும் புரிகிறது.

தாயார் : அகண்ட பூமியில் அலைமோதும் காற்றோட்டம் நம்மை அரவணைப்பதை நாம் மறுத்து அறைக்குள் கதவைத் தாளிட்டு, புழுங்குகிறது என்பதே மனித வாழ்வில் பற்றாக்குறை.

பிரின்சிபால் : நாம் உலகைக் குணத்தின்மூலம் அணுகினால் குணத்திற்குரியதைப் பெறுகிறோம். பற்றாக்குறை, பிரச்சினை, ஆகியவை நம் குணம் நமக்களிப்பது. உலகம் பரந்து கிடக்கிறது. இறைவன் அதனுள் சொர்க்கமாக விரிந்து மலர்கிறான். நாம் உலகிலும், இறைவனிலும், நம்மையும், நம் குணத்தையும் கண்டு, பற்றாக்குறையை உற்பத்தி செய்கிறோம். என் மகன் 8 கோடியை எப்படி எட்டினான், எப்படி 28 இலட்சம் ஒரே மூச்சில் 8 கோடியாயிற்று என்பதை மறந்துவிட்டான். என் ஆராய்ச்சியில் நான் கண்டது என் மகனுக்கு

ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் 30 மடங்கு முன்னேற்றம் காத்திருப்பதைக் கண்டேன். அவன் காண மறுக்கிறான்.

தாயார் : அன்னையை அற்புதம் என அறிவோம். அபரிமிதம் எனக் காண்பதில்லை. அன்னை அனந்தம் என்பது வெறும் சொல்லன்று. நமக்காகக் காத்திருக்கும் அனுபவம். அழகொழுக, அன்பொழுகக் காத்திருப்பதை நம் குணம் காண மறுக்கிறது. பிரச்சினையாகக் காண மறுக்கிறது. நாம் பிரம்மம், உலகம் பிரம்மம், பிரச்சினையைப் பிரம்மமாகக் கண்டால், பிதிராஜ்யம் புரியும். நம் பார்வை குறுகியது. அது விசாலப்பட வேண்டும். மனநிலை மதர் நிலையாக வேண்டும். நினைக்கவே கஷ்டமாக இருக்கிறது.

பிரின்சிபால் : என் மகன் சரக்கை மார்க்கட் விரும்புகிறது. தேடி வருகிறது. மற்ற சரக்கைப் புறக்கணித்து இந்தச் சரக்கை மார்க்கட் தேடுகிறது என்பதைவிட அபரிமிதத்தை எப்படிப் புரிய வைக்கிறது?

தேடி வருவதை நாடிப் போவது அபரிமிதமன்றோ!

தாயார் : நாம் செய்வது விவசாயமானாலும், வியாபாரமானாலும், நடத்துவது பள்ளியானாலும், நாம் நாடிப் போகவேண்டியது நம்மைத் தேடிவருவதைக் காண்கிறோம். வாய்ப்பு பெரியது, குடும்பம் சிறியது. நம் மனம் சிறியது. குறுகிய மனம் தானே விரும்பி, மலர்ந்து, விரிந்து, பரவி, பெரியதாக விழைவதே பக்தி, நம்பிக்கை.

பிரின்சிபால் : நாம் ஒரு நாள் அடக்கத்தைப் பற்றிப் பேசினோம். எனக்குப் படிக்கப் படிக்கப் புரிகிறது.

அன்னைக்கு அடங்குவது அதிர்ஷ்டம்.

அன்புக்கு அடங்குவது அருள்.

அடுத்தவர் அன்புக்கு அடங்குவது பேரருள்.

அடுத்தவர் அதிகாரத்தை அன்பாக அறிந்து
அடங்குவது அன்னையின் அருள் அன்பரில்
பேரருளாவது.

தாயார் : நம் அளவில் அருள் சுருங்காமல் காப்பாற்றலாம்.
அதற்குமேல் நாம் செய்வதற்கொன்றில்லை.

பிரின்சிபால் : காப்பாற்ற வேண்டும் என்றால் பொய் சொல்லக்கூடாது.

தாயார் : அந்த ஒரு விஷயத்தில் எவரும் தேறமாட்டார்கள். நாம்
தேறவேண்டும்.

பிரின்சிபால் : சத்தியம் வெளிவர சத்தம் கூடாது. சத்தமாகப் பேசினால்
சத்தியம் அதன்மூலம் வெளிவராது.

தாயார் : மனத்தில் சத்தமிருந்தால், ஒரு நாள் வாயால் வரும்.

பிரின்சிபால் : உள்ளே எரிச்சலிருந்தால், வெளியே சத்தம் கேட்கும்.

தாயார் : புரியவில்லை என்றாலும், சத்தம் அதிகமாகும்.

பிரின்சிபால் : பிடிக்கவில்லை என்றால் புரியாது, புரியாது எனத்
தோன்றும்.

தாயார் : விஷயத்தைப் புரிந்துகொள்வதில்லை. நமக்குப்
பிடித்தபடிப் புரிந்துகொள்கிறோம்.

பிரின்சிபால் : அடுத்தவர் கோணத்தில் புரிந்துகொண்டால்,
இக்குறைகள் வாரா.

தாயார் : என் மகன், மகள், கணவர் கோணத்தில் எனக்கு
அறிவில்லை என்பார்கள்.

பிரின்சிபால் : ஏன் அவர்கள் அப்படி நினைக்கிறார்கள்? என்று
புரிந்துகொண்டால்....

தாயார் : அவர்கள் அறியாமையைப் புரிய முனைந்தால்....

பிரின்சிபால் : இருவரும் ஒன்றுதானே. அவர் அறியாமை என்பது நம்
அறியாமையாயிற்றே?

தாயார் : பிறர் அறியாமையை ஆராய்ச்சி செய்தால், நம்
அறியாமை விளங்கும். அதன்பிறகு சத்தம் எழுது.
சத்தியம் வெளிப்படும் என்கிறீர்களா?

பிரின்சிபால் : நான் அதை என் மகன் விஷயத்தில் செய்து பார்த்தேன்.

தாயார் : என்ன புரிந்தது?

பிரின்சிபால் : 30 மடங்கு வியாபாரம் பெருகிக்கொண்டேயிருந்தால்
எப்படி வேலை செய்வது என்பது அவன் பிரச்சினை.

தாயார் : அதற்காக அந்த வாய்ப்பை விட்டுவிடலாமா?

பிரின்சிபால் : அவன் வேண்டாம் என்று கூறவில்லை. என்னைப்
பார்த்துக்கொள்ளச் சொல்கிறான். அதற்கப்புறம்தான்
எனக்குப் புரிந்தது. 30 மடங்கு தொழில் விரிவுபட்டால்,
அவனுடைய முயற்சிக்கு ஆதரவாக நான் 30 மடங்கு
மனத்தை பெரிதுபடுத்தவேண்டும். அது என்னால்
முடியவில்லை. அம்மா, நீங்களே பார்த்துக்
கொள்ளுங்கள் என்கிறான்.

தாயார் : யோசனை செய்தால் புரிகிறது. நானும் அப்படிச்
செய்தால், என் நிலைமை எனக்குத் தெரியும். என்
முயற்சி எல்லாம் குடும்பத்துடன் முடிகிறது. அன்னை
வரைக்கும் போவதில்லை.

பிரின்சிபால் : அன்னையே முதல், மூலம். நாம் அங்கு லிமிட் வைத்தால், மகன் தொழிலில் லிமிட் வைக்கிறான்.

தாயார் : நாம் அந்த லிமிட்டை எடுத்தபின், குடும்பம் சரி வருமா?

பிரின்சிபால் : சரி வாராவிட்டால், முடிவாகச் சரி வரும். பொறுமை வேண்டும்.

தாயார் : எனக்கு மனம் பொருமுவதால், பொறுமை போய்விடுகிறது.

பிரின்சிபால் : இது புரியும்வரை இருந்த எரிச்சல், புரிந்தபிறகு குறைகிறது.

தாயார் : புரிந்தபின்னும், குறைந்தபின்னும், மனம் மற்றவர்களையே எதிர்பார்க்கும்.

பிரின்சிபால் : மூலமும், முடிவும் அன்னை. அந்த அன்னையை நம்முள் காணவேண்டும் என்று தோன்றுவதில்லை.

தாயார் : எந்தக் கட்டத்தில் எரிச்சல் வந்தாலும், காரியம் அங்குக் கெடும்.

பிரின்சிபால் : எரிச்சல் வாராவிட்டால் விரக்தி வருகிறது. எதிர்பார்ப்பு வருகிறது.

தாயார் : எரிச்சல், விரக்தி, எதிர்பார்ப்பு, என்று சுழன்று, சுழன்று வரும். நிற்காது.

பிரின்சிபால் : அத்தனையும் ஒரு நாள் செய்து பார்த்து சற்று வெற்றி கிட்டியபின் மகன் வந்து தன் இஷ்டத்தை எதிராக வலியுறுத்தினான்.

தாயார் : நான் சில சமயங்களில் அக்கட்டத்திற்கு வந்திருக்கிறேன். அப்பொழுது பொறுமையிருக்காது.

பிரின்சிபால் : முடிவுள்ளது பொறுமையன்று. முடிவில்லாத பொறுமையே பொறுமை என்று நமக்கு நாமே சொல்லிக்கொள்ளும் பொழுதும் எரிச்சல் ஏராளமாக எழுகிறது.

தாயார் : சரி, இப்பொழுது புரிகிறது. பிறரை எதிர்பார்ப்பதைவிட, குறை கூறுவதைவிட, முடிவில்லாததைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும். அதை எங்குக் கண்டுபிடித்தாலும் சரி, பொறுமையில் கண்டாலும், சத்தியத்தில் கண்டாலும், மௌனத்தில் கண்டாலும் சரி, முடிவற்றதை - பிரம்மத்தைக் - காணாமல் நாம் பேசக்கூடாது, நினைக்கக்கூடாது.

பிரின்சிபால் : முடிவற்றதைச் செயலில் காண்பது அதிர்ஷ்டமான அருள்.

தாயார் : இப்படிச் சொன்னால் சரணாகதி புரிகிறது. சரணாகதியே அதை அடையும் மார்க்கம்.

பிரின்சிபால் : வேறெதற்கும் அத்திறனில்லை.

தாயார் : பிரம்மம் எல்லாப் பொருள்களிலும் உள்ளது. எல்லாப் பொருள்களும் பிரம்மத்தில் உள்ளன. எல்லாம் பிரம்மம் என்பது நடைமுறைக்கு வரவேண்டும்.

பிரின்சிபால் : அதற்குக் குறைந்து முழுமையில்லை. முழுமையில்லை எனில் ஸ்ரீ அரவிந்தமில்லை. நமக்கே நாம் காட்டாத பிரம்மத்தை நம் மகனிடம் தேடுவது அறியாமை.

தாயார் : ஸ்ரீ அரவிந்தரை Silent God மௌனமான கடவுள் என்பார்கள். நாமும் அதைப்போலாக வேண்டுமா?

பிரின்சிபால் : நம் குறை புரிகிறது. நாம் முழுமையைப் பகுதியில் தேடுகிறோம்.

தாயார் : முழுமையை முழுமையில் தேடினால் அறியாமை அறிவு எனப் புரியும்.

பிரின்சிபால் : பிறர் அறியாமையை அறிவு எனப் புரிவது அறிவு. நாம் அதை மாற்றி நம் அறியாமையை அறிவு எனக்கொண்டு தவிக்கிறோம்.

தாயார் : இதை மனமும், செயலும் ஏற்கவேண்டும்.

பிரின்சிபால் : ஒரு சூனம் இதைக் கண்டேன். என் மனம் இதை ஏற்றபொழுது அந்த நேரம் என் மகன் பொருத்தமாகப் பேசுகிறான். அடுத்த நிமிஷம் மாறிவிடுகிறான்.

தாயார் : செயல் இதை நிரந்தரமாக ஏற்கவேண்டும் என்பது formula.

பிரின்சிபால் : ஒருமுறை ஏற்றால், 99 முறை தவறுகிறது.

தாயார் : நமக்கு வேலை அந்த இடமா? அதுதான் எனக்கு இத்தனை நாளாகப் புரியவில்லையா?

கணவரும், பார்ட்னரும், பெரியவனும் வேகமாக உள்ளே வந்து பிரின்சிபால் இருக்கும்பொழுது, “கவர்னர் பாக்டரியைத் திறந்து வைக்க ஏற்றுக்கொண்டார்” எனப் பதட்டத்துடன் ஒரே மூச்சில் கூறினர். தாயாருக்கும், பிரின்சிபாலுக்கும் அவர்கள் செய்த ஆராய்ச்சி புரிந்தது.

பிரின்சிபால் : (தாயாரிடம்) எதுவும் நடக்கும் எனப் புரிகிறது.

தாயார் : அது முதல் வெற்றி, முழுமையான வெற்றி. அது நீடிப்பது,...

பெரியவன்: அம்மா, இவர்கள் இருவரும் எல்லாம் உங்களால்தான் நடக்கிறது என்கிறார்கள் அம்மா. என்னம்மா அப்படிச்

செய்கிறீர்கள்? எனக்கு நீங்கள் எப்பொழுதும்போலவே தெரிகிறீர்கள்.

பார்ட்னர் : இதெல்லாம் நடப்பது பெரியது. நடத்தியபின் என்றும்போல இருக்க ஒருவர் பிரம்மமாக வேண்டும்.

கணவர் : டேய், அம்மாவை நமக்குச் சரியாகப் புரியவில்லை இன்னும்.

பெரியவன்: எனக்குப் புரியும்படிச் சொல்லுங்களேன்.

கணவர் : நீ அம்மாவை வெறும் அம்மாவாக நினைக்கிறாய்.

பெரியவன்: எனக்கு வேறொன்றும் தெரியவில்லையே.

பார்ட்னர் : அம்மாதான் உங்கள் அனைவருக்கும் முக்கியம். ஏன் நம் அனைவருக்கும் முக்கியம். அம்மா அன்னையைக் கும்பிடுவதால்தான் நமக்கு பாக்டரி ஆரம்பிக்க முடிகிறது.

பெரியவன்: அம்மா என்ன இன்ஜினீயரா?

பிரின்சிபால் : இதுபோல் பேசுவது தவறு.

கணவர் : நீ இப்படிப் பேசுவதையும் மீறி நல்லது நடக்கின்றதற்கு ஒருவர் வேண்டுமல்லவா? நல்லதைச் சாதிக்கலாம், குதர்க்கத்தை வெல்ல முடியாது.

பிரின்சிபால் : குதர்க்கம் தன்னை வெல்ல முடிவு செய்யும்வரை பிறரால் குதர்க்கத்தை வெல்ல முடியாது.

பெரியவன்: அம்மாவுக்கும் பாக்டரிக்கும் என்ன சம்பந்தம்?

பார்ட்னர் : அம்மா வீட்டில் அன்னையை வணங்குவதால் அன்னை நமக்குப் பாக்டரி லைசென்ஸ் தருகிறார்.

(அனைவரும் கலைந்தனர்).

பாங்கில் பாக்கடரி இன்ஜினீயரைப் பார்க்க வேண்டும் என்றனர். அவருடைய டிகிரியைப் பார்க்கவேண்டும் என்றனர். டிகிரியைக் காணோம். டிகிரியை வைத்த இடத்தில் காணோம். யூனிவர்சிட்டிக்குப் போய் நகல் வாங்கிவரப் போனான். அவன் ஏராளமாகப் பணம் கேட்கிறான். சாதாரணமாக இந்த நகல் கிடைக்க 6 மாதங்களாகும். பணம் கொடுத்தால் உடனே தருவதாகச் செய்தி. பெரியவன் பணம் கொடுத்து நகலைப் பெறவேண்டுமென்கிறான். பார்ட்னருக்கும், கணவருக்கும் சம்மதம். எதற்கும் அம்மாவையும், பிரின்சிபாலையும் கேட்கவேண்டும் என்றனர். பெரியவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. பேசாமலிருந்தான். அனைவரும் சந்தித்தனர். கணவர் விவரங்களைக் கூறினார்.

கணவர் : அன்னை பணம் கொடுப்பதைப் பற்றி என்ன சொல்கிறார்?

தாயார் : 1) அது சரியில்லை.

2) நேரம் வந்தால் கொடுப்பதும் தவறில்லை.

3) ஒரு முறை பணம் கொடுத்தால், அடுத்தாற்போல் எல்லாவற்றிற்கும் பணம் தரவேண்டும்.

4) தொலைப்பது unconscious கவனக்குறைவு.

5) இனி எல்லா வேலைகளிலும் கவனம் குறைந்து விரயம் எழும்.

6) கவனம் குறைந்தது தவறு என்றுணர்ந்து பிரார்த்தனை செய்தால் டிகிரி கிடைக்கும்.

7) நம்மாலியன்றவற்றை எல்லாம் செய்தபின் கிடைக்காமல் இருக்காது. அப்படியும் கிடைக்காவிட்டால், 'பணம் தருவது தவறு' என்ற நினைவோடு பணம் கொடுத்துப் பெறலாம்.

8) பணம் கொடுக்கக் கூடாது என முடிவு செய்தால், அன்னை நமக்குப் பணம் தரும் சந்தர்ப்பம் தரமாட்டார்.

பார்ட்னர் : இதுவரை அப்படித்தான் நடந்து வருகிறது.

தாயார் : 9) இது நமக்கு ஒரு சந்தர்ப்பம் என அறிந்து அன்னையை நெருங்கலாம்.

10) தவறு செய்தவன் உணர்வது சரி.

பேசிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது யூனிவர்சிட்டியிலிருந்து ஒருவர் வந்தார். அவர் பார்ட்னருக்குத் தெரிந்தவர். பெரியவனைத் தெரிந்து, டிகிரி தொலைந்துபோனதைக் கேள்விப்பட்டு தாம் உதவி செய்வதாகச் சொன்னார். பணம் கொடுக்காமல் நகல் உடனே பெற்றுத்தருவதாகச் சொன்னார்.

பெரியவன்: அம்மா, இது Mother's Graceதானே.

அம்மா : நிச்சயமாக, ஆனால் நீ உன் தவற்றை உணர்ந்து பிரார்த்திப்பதுதான் முறை.

பெரியவன்: எனக்கு அதெல்லாம் முடியாது அம்மா. நீங்களே பிரார்த்தனை செய்யுங்கள்.

பார்ட்னர் : (வந்தவரைப் பார்த்து) உங்களுக்கு இது எப்படித் தெரியும்?

வந்தவர் : எனக்குப் பக்கத்து மேஜையில் பேச்சு வந்ததாலேயே தெரியும். நானும் அன்னை பக்தனாயிற்றே. அம்மா சொல்வதே சரி. அம்மா என்னை வாங்கிக்கொடுக்கச் சொன்னால் நான் செய்கிறேன்.

பெரியவன்: என்னைத் தொந்தரவு செய்யாதே அம்மா. அவரை நகல் வாங்கிவரச் சொல்.

வந்தவர் : ஏம்பா, அம்மா சொல்வது சரிதானே.

பெரியவன் : எல்லோரும் எனக்கு discipline கொடுக்கிறார்கள். நான் என்ன செய்வேன்? பெட்டியில் வைத்தேன். காணோம், மாயமாயிருக்கு. எனக்குப் பிரார்த்தனை வாராது. சரி, சாயந்திரம் செய்கிறேன், தலைவிதி.

பெண்ணும், சிறியவனும் வந்தனர். “ஏன் அனைவரும் பேயறைந்தது போலிருக்கிறீர்கள்?” எனக் கேட்டுவிட்டு சிரித்தான்.

பெண் : தம்பி, அப்படியெல்லாம் சிரிக்கக்கூடாது.

சிறியவன் : என்னை அழச் சொல்கிறாயா? விஷயம் என்ன என்று சொல்லக்கூடாதா? இரகச்யமா?

கணவர் : இது பெரிய விஷயம்டா, தமாஷ் பண்ணாதே. டிகிரி முக்கியமாயிற்றே. பாங்க்கில் கேட்கிறார்கள்.

பெண் : டேய் தம்பி, நீ பேசாமலிரு. அதிகப்பிரசங்கித்தனமாகப் பேசாதே.

சிறியவன் : நான் பேசினால் பிரச்சினை தீரும்.

பெரியவன் : எனக்கு இப்போ டிகிரி பிரச்சினையில்லை. அம்மா என்னை பிரார்த்திக்கச் சொல்றாங்க. அதுதான் பிரச்சினை.

சிறியவன் : உன் பிரச்சினையை நான் தீர்க்கிறேன். என்னை இனி கேலி செய்யமாட்டேன் என்று சொல்.

பெரியவன் : டிகிரியை நீ எடுத்துப் போயிட்டாயா?

சிறியவன் : உன் பிரச்சினை எதுவானாலும் நான் தீர்க்கிறேன். நான்தான் உனக்கு மதர். எனக்கு சலாம் போடு.

பெண் : டிகிரிதான் விஷயமா? இதோ இருக்கிறது. தம்பி எடுத்துப் போனான்.

பெரியவன் : மதர்ஸ் கிரேஸ்.

பிரின்சிபால் : நீ பிரார்த்திப்பதாகச் சொன்னதால் வந்தது.

பார்ட்னர் : ஏதோ விளையாட்டாகத் தோன்றுகிறது. கவனமாகப் பார்த்தால் நிறைய விஷயமிருக்கிறது.

கணவர் : அம்மா, நீ இரண்டு அண்ணன்களையும் அழைத்துக் கொண்டு உள்ளே போ.

பார்ட்னர் : (பிரின்சிபாலைப் பார்த்து) உங்களுக்குப் புரிகிறதா? இந்த டிகிரியில்லாவிட்டால் பாங்க் விஷயம் நகராது. பணம் கொடுக்க எனக்குப் பிரியமில்லை.

கணவர் : எனக்குப் பணம் தருவதில் ஆட்சேபணையில்லை. இந்தக் காலத்தில் பணமில்லாமல் எதுவும் நடக்காது.

பிரின்சிபால் : பணம் பிரச்சினையில்லை. தொடர்ந்து தருவதே பிரச்சினை.

பார்ட்னர் : அப்புறம் நம் கம்பெனி மற்ற கம்பெனிகள் போலாகும்.

தாயார் : வருவது பெரியது. காப்பாற்றுவது கஷ்டம்.

கணவர் : பையன் பிடிவாதமாக பிரார்த்திக்க மறுக்கிறான். என்ன செய்வது?

பிரின்சிபால் : அவன் நம்மைப் பிரதிபலிக்கிறான்.

கணவர் : எனக்கு பணம் தருவது ஆட்சேபணையில்லை என்பதால் அவன் பிரார்த்திக்க மறுக்கிறானோ?

பிரின்சிபால் : ஆம், என் மகன் அப்படியே சொல்கிறான். என் நம்பிக்கைக் குறைவை அவன் பிரதிபலிப்பதாக நான் எடுத்துக்கொண்டேன்.

கணவர் : இப்படிப்பட்ட கண்டிஷன் போட்டால் நம்மால் அன்னையை வணங்க முடியுமா?

பார்ட்னர் : எனக்கு இப்பொழுது பாக்டரியைவிட அன்னைதான் முக்கியம்.

கணவர் : எனக்கு பாக்டரிதான் முக்கியமாக இருக்கிறது. அன்னை நினைவு வருவதில்லை. (தம் மனைவியை நோக்கி) நீயே எங்களுக்காகப் பிரார்த்திக்கக் கூடாதா?

பிரின்சிபால் : என் மகனும் அதையே கூறுகிறான்.

தாயார் : அதற்கு அளவுண்டு.

(இருவரும் தனித்திருந்தனர்).

தொடரும்....

ஸ்ரீ அரவிந்த கடர்

கவனத்திற்குப் (attention) பலன் உண்டு. நேரடியான பலனில்லை எனில், அதே குணமுள்ள மற்றொருவர் அதே பலனைத் தருவார்.

தவறாது பலன் தரும் கவனம்.

இம்மாதச் செய்தி

**உள்ளே போவது நீர்மேல்
நடப்பதாகும்.**

ஜீவிய மணி

கை ஓய்ந்தபின் கடவுள்.

அன்பர் கடிதம்

அன்னைக்கு!

அடியேனின் வணக்கங்கள் பல, தங்களுக்கு உரித்தாகட்டும். அடியேனின் மனதில் 10 ஆண்டுகளாக அன்னை இருந்து என்னை வழிநடத்தி அருள்புரிகின்றார். சொசைட்டியின் மலர்ந்த ஜீவியமும் எனக்குப் புத்துணர்வு அளித்து வருகின்றது.

கடந்த 25.8.03 அன்று காலை எனக்கு உடல் ஜில்லிட்டு கவலைக்கிடமான நிலையில் மருத்துவமனையில் சேர்க்கப்பட்டேன். வயிற்றிலுள்ள ஒரு இரத்தக்குழாய் வெடித்துவிட்டதால் உடனே அறுவை சிகிச்சை செய்தால்தான் நல்லது. உயிருக்கு உத்தரவாதம் இல்லை. உறவினர்களுக்குச் சொல்லி அனுப்புங்கள் என கையெழுத்து பெற்றுக்கொண்டனர். என்னால் பேசுவோ, அசையவோ, கண் திறக்கவோ இயலவில்லை எனினும் அவர்கள் பேசுவதைக் கேட்க முடிந்தது. எனக்கு எந்தவிதமான கலக்கமோ, மரண பயமோ ஏற்படவில்லை. அன்னை விருப்பம் எதுவோ அவ்வாறே நடக்கட்டும் எனச் சுயநினைவு இருந்தவரை பிரார்த்தித்தேன்.

ஐந்து மணி நேர அறுவை சிகிச்சையின்பின், உறுதியாக உயிருக்கு உத்தரவாதம் கூற இயலாத நிலையில் ICUவில் என்னை அன்று வைத்திருந்தார்கள். மறுநாள் இரவு நான் தூங்கிக்கொண்டு இருந்தபொழுது ஒரு வெண்ணிற, வயதான கை ஒன்று என் வயிற்றைத் தடவிவிடும் ஸ்பரிசு வெப்பத்தை உணர்ந்தேன். மென்மையாக இதமாக இருந்தது. நர்ஸ் யாராவது தடவுகிறார்களோ என எண்ணிக் கண்ணைத் திறந்து பார்த்தேன். கை மட்டும் தான் தெரிந்தது. ஆபரேஷன் பண்ணிய இடத்தைப் போய்த் தொடுகிறீர்களே எனத் தன்னிச்சையாகக் கூற முயன்றேன். உடனே அந்தக் கை

மறைந்துவிட்டது. அதன்பிறகு எனக்கு நல்ல நினைவு ஏற்பட்டம்கூட, அந்தக் கையின் வெப்பமும், ஸ்பரிசு உணர்வும் அன்று முழுவதும் உணர்ந்தேன்.

என்னால் கனவா, நினைவா, என நம்பமுடியாமல் இருந்தது. யாரிடமும் கூறவுமில்லை. எனக்கு முழு உருவம் தெரியாததனால், என்னைக் காப்பாற்றிய தெய்வம் யாராக இருந்தாலும் நன்றி என மனதளவில் கூறினேன்.

மறுநாள் என் பெண் வந்து, “அம்மா! உனக்கு மதர்ஸ் சர்வீஸ் சொசைட்டியில் இருந்து blessings மலர் வந்துள்ளது” என்று கூறினாள். அதன் பிறகுதான் அன்னையின் கை அது என்பதை அறிந்தேன். இரு நாட்களுக்குப் பிறகு மலர்ந்த ஜீவியம் புத்தகம் வந்தது. தற்செயலாக பிரித்த பக்கத்தில், “அன்னையின் அன்பர்களுக்கு ஜாதகத்தில் இருப்பதைவிட ஆயுள் கூடும்” என்ற செய்தி வந்திருந்தது ஆச்சரியம்!

அறுவை சிகிச்சை செய்த எல்லா டாக்டர்களும் வந்து, “நீங்கள் பிழைத்தது miracleதான், God's Graceதான், எந்தக் கடவுளை பிரார்த்தித்தீர்களோ, நேர்த்திக்கடன் செய்துவிடுங்கள். மேலும் எங்களுக்கு அறுவை சிகிச்சையில் வெற்றி தந்ததும், நீங்கள் pray செய்த கடவுள்தான்” என்றனர். என் மனம் நன்றியால் நிறைந்து அன்னையைப் பிரார்த்தித்தது.

என்னைப் பலவாறாகக் காத்துவரும் அன்னைக்கு எவ்வாறு கைம்மாறு செய்யப்போகிறேன்? அன்னையே! என் வாழ்நாளிலும், பிறகும் எனக்குத் துணை நீயே அம்மா! உன் தாள் பணிகின்றேன்! என் குடும்பத்தை ஆசீர்வதி, தாயே!

❀❀❀

"ஸ்ரீ அரவிந்தம்"

லைப் டிவைன்

(சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி...)

கர்மயோகி

XII. Delight of Existence : The Solution

This is a universal truth.

Page No.105

It is difficult to see it in pain or pleasure.

Para No.12

It is so because the nerves dominate here.

They are dominated by external pressure.

It is that centre and seat.

Still, we can see the truth.

We see it as a fact.

The same physical contact can be pleasurable or painful.

This is according to habit.

It is not in different individuals.

It is in the same individual.

But the conditions are different.

Maybe they are different stages of development.

There are conditions of torture.

Maybe they are conditions of suffering.

In great excitement this torture is not felt.

Highly exalted conditions achieve that.

They are physically indifferent to pain.

They are unconscious of pain.

Sometimes the nerves are able to reassert themselves.

They remind the mentality of its habit.

Then the suffering returns.

This is a return to the habit.

This is not inevitable.

It is only habitual.

12. ஆனந்தம் - விளக்கம்

இது பிரபஞ்ச உண்மை.

இவ்வுண்மையை வலியிலோ, சந்தோஷத்திலோ காண்பது கடினம்.

நரம்பின் ஆட்சியிருப்பதால் அது முடியாது.

புற வற்புறுத்தல் அவை.

அதுவே மையம், உயிர்நாடி.

இருப்பினும் உண்மை தெரியும்.

நாம் அதை உண்மையாகக் காண்கிறோம்.

ஒரே அனுபவம் சந்தோஷமாகவோ, வலியாகவோ இருக்கலாம்.

இது பழக்கம்.

மற்றவர் அனுபவத்திலில்லை.

ஒருவர் அனுபவத்திலே இதைக் காணலாம்.

ஆனால் சந்தர்ப்பம் மாறும்.

சந்தர்ப்பம் வெவ்வேறு நிலைகளைக் குறிக்கும்.

அவை நல்ல சந்தர்ப்பங்களாக இருக்கும்.

துன்பமான சந்தர்ப்பங்களாக அவையிருக்கலாம்.

சித்ரவதையையறியாத தீவிரம் உண்டு.

உணர்வின் உயர்ந்த நிலைக்குரியது அம்மனநிலை.

அந்நிலையில் வலி என்பதை உடல் உணராது.

வலி எடுப்பதையே அவர் அறியார்.

சில சமயங்களில் நரம்பு வலியை அறிய வற்புறுத்தும்.

உணர்வு அறிவுக்கு வலியை நினைவூட்டும்.

அப்பொழுது வலி வரும்.

இது பழக்கத்தை மீண்டும் நாடுவது.

இது தவிர்க்க முடியாததில்லை.

இது பழக்கம்.

Hypnosis explains this.
 The hypnotised subject is prevented from feeling the pain.
 He does not feel the pain of a wound or puncture.
 That is so in the hypnotised abnormal state.
 He can be free from pain even when awakened.
 This too can be prevented.
 The reason for this is simple.
 The hypnotiser suspends the waking consciousness.
 It is habitual.
 It is a slave of nervous habits.
 He appeals to the mental being in the subliminal.
 It is in the depths.
 The inner mental being is the master of the nerves and body.
 This freedom is abnormal and is by hypnosis.
 This is not a true possession.
 It is by an alien will.
 It can be won by one's own will.
 The victory can be complete or partial.
 It is a victory of the mental being over the nervous reactions.

Pain of mind and body is a device of Nature.
 It is a device of Force in her works.
 Hers is an upward evolution.
 This device is to subserve an end.
 It is an end in a definite transition.
 The world is a play.
 It is a play from the view of the individual.
 It is a play and complex shock.
 It is a complex shock of multitudinous forces.
 The individual is a limited constructed being.
 He has a limited amount of force.
 It is exposed to numberless shocks.
 They may wound, maim, break up or disintegrate.

Page No.107
 Para No.13

மந்திரவாதியின் மயக்கம் இதை விளக்கும்.
 மயக்கமுற்றவன் வலியை உணர்வதை மந்திரம் தடுக்கும்.
 காயம், அறுத்த தசையின் வலியை அவன் உணர்வதில்லை.
 மயக்கமுற்ற நேரத்தில் இது நடக்கும்.
 எழுந்தபிறகும் வலி தெரியாமலிருக்கும்.
 அதையும் தடுக்கலாம்.
 காரணம் எளிது.
 விழிப்பை மயக்கம் ரத்து செய்கிறது.
 அது பழக்கம்.
 உணர்வின் அடிமை மனிதன்.
 மந்திரவாதி அடிமனத்தை அழைக்கிறான்.
 அடிமனம் ஆழத்திலுள்ளது.
 உள்மனம் உணர்வின் அதிகாரி.
 மந்திரத்தில் அறியாத வலி இல்லாதது, அது மந்திர சக்தி.
 அது உண்மையான சுதந்திரமில்லை.
 புறச் சக்தி செயல்படுவது அது.
 நாமே அதைப் பெறலாம்.
 வெற்றி முழுமையாகவோ, பகுதியாகவோ இருக்கும்.
 உணர்ச்சியை மனம் வெல்வது அந்நிலை.

மனத்திற்கும் உடலுக்கும் உள்ள வலி இயற்கையின் உபாயம்.
 இயற்கை தன் வேலையைச் செய்ய சக்தியைப் பயன்படுத்தும் உபாயமிது.
 இது மேல் நோக்கிப் போகும் பரிணாமம்.
 இந்த உபாயம் ஓர் இலட்சியத்தைப் பூர்த்தி செய்யும்.
 இது நிலையான மாற்றத்தின் முடிவு.
 உலகம் ஒரு நாடகம்.
 அது மனித நோக்கத்திற்குரிய நாடகம்.
 அது நாடகம், சிக்கலான அதிர்ச்சி.
 பல்வேறு சக்திகளின் மோதலால் ஏற்படும் சிக்கலான அதிர்ச்சி.
 மனிதன் சிறியவன், தன்னைத் தானே சீர் செய்தவன்.
 அவனுடைய சக்திக்கு அளவுண்டு.
 அச்சக்தி பல மோதல்களைச் சந்திக்கும்.
 அவை எலும்பை முறிக்கும், காயப்படுத்தும், உறுப்புகளை வெட்டும் அல்லது அழிக்கும்.

They do so to the construction which he calls himself.
Pain is a recoil.
It is in the nature of a nervous recoil.
It is also a physical recoil.
It recoils from a dangerous or harmful contact.
The Upanishad calls it Jugupsa.
It means shrinking of the limited being.
It shrinks from what is not itself.
It does so from what is not sympathetic.
It shrinks from what is not in harmony with itself.
It is its impulse of self-defence against 'others'.
It is an indication by Nature.
It indicates what is to be avoided.
It is to be avoided only from its point of view.
It must be remedied, if it cannot avoid.
Ours is a purely physical world.
It does not come into being in our world.
For that to enter, life must enter into it.
Till then mechanical methods are sufficient.
The office of suffering begins with life.
Life is frail.
It imperfectly possesses Matter.
When life enters, suffering begins.
Suffering grows with the growth of Mind in life.
Suffering continues as long as Mind is bound.
Mind is bound in the life and body which it uses.
Mind depends on them.
It depends on them for its knowledge and action.
It is subjected to their limitations.
It is subject to the egoistic impulses and aims.
They are born out of those limitations.
Mind is capable of being free.
It can be unegoistic.

எல்லாம் தன் சுபாவத்திற்கேற்ப அவன் செய்துகொள்கிறான்.
வலி என்பது பின்வாங்குவது.
உணர்வு தாங்கமுடியாமல் ஓடிப்போவது வலி.
உடலே அதுபோல் ஓடும்.
பயங்கரத்தை விலக்க, தொந்தரவை விலக்க மனிதன் ஓடி ஓளிவான்.
உபநிஷதம் அதை ஜுகூப்சா என்கிறது.
சிறிய ஜந்து பயந்து ஓளிவது எனப் பொருள்.
தன்னிலிருந்து மாறுபட்டதிலிருந்து அது விலகுகிறது.
தன்மீது அனுதாபமற்றவரைவிட்டு விலகுகிறது.
தன்னுடன் சுமுகமற்றவரைவிட்டு விலகுகிறது.
தன்னைப் பிறரிடமிருந்து காப்பாற்றும் சுபாவமது.
அது இயற்கை சுட்டிக்காட்டுவதாகும்.
எதை விலக்கவேண்டும் என அது கூறுகிறது.
இக்கண்ணோட்டத்தினின்றே அதை விலக்க வேண்டும்.
விலக்க முடியாவிட்டால், அதை மாற்றவேண்டும்.
நாம் வாழும் உலகம் ஜட உலகம்.
அது உலகினுள் வருவதில்லை.
அது உள்ளே வர, வாழ்வு அதனுள் நுழையவேண்டும்.
அதுவரை ஜடமான முறைகள் போதும்.
வலி வாழ்வில் ஆரம்பிக்கிறது.
வாழ்வு எளியது.
அதனால் ஜடத்தை வலுவாகப் பற்ற முடியவில்லை.
வாழ்வு வந்தால், வலி வருகிறது.
வாழ்வில் மனம் வளர்ந்தால் வலி வளரும்.
மனம் கட்டுண்டவரை வலி தொடரும்.
தான் பயன்படுத்தும் உடலுக்கும், வாழ்வுக்கும் மனம் கட்டுப்பட்டது.
மனம் அவற்றை நம்பி வாழ்கிறது.
அறிவுக்கும் செயலுக்கும் மனம் அவற்றை நம்புகிறது.
மனம் அவற்றின் சுருக்கத்திற்குட்பட்டது.
அவை அகந்தையின் நோக்கத்திற்கும் உணர்வுக்கும் உட்பட்டது.
இந்த வரையறைக்குள் அவை கட்டுப்பட்டுப் பிறந்தவை.
மனம் சுதந்திரமாக இருக்கவல்லது.
மனத்தால் அகந்தையில்லாமலிருக்க முடியும்.

It can be in harmony with all other beings.
 It can be in harmony with universal forces.
 Then the use of suffering diminishes.
 Its rationale must then finally cease to be.
 After that it can continue as atavism of Nature.
 It is an atavism that has survived its use.
 It is the persistence of the lower in the higher.
 It does so because the higher organisation is imperfect.
 It will be eventually eliminated.
 It will be eliminated by a conquest.
 It is destined.
 It is a conquest of the soul over Matter.
 It is a conquest over the egoistic limitation in Mind.

Contd...

ஸ்ரீ அரவிந்த சுடர்

வாழ்விலிருந்து யோகத்திற்குப் போனதற்குச் சில அறிகுறிகளுண்டு.

1. இறைவனை நினைப்பது இன்பமாக இருக்கவேண்டும். இதுவரை வாழ்வில் அனுபவித்த இன்பங்களைவிட அதிகமானதாக இருக்கவேண்டும்.
2. ஆர்வம் இறைவன் நினைவைத் தானே நாடவேண்டும்.
3. வாழ்வின் நிகழ்ச்சிகளை மனம் யோகத்தின்படி அறிய முனையவேண்டும்.
4. பழக்கத்தால் செயல்பட உடல் தயங்கவேண்டும்.

இறைவன் நினைவு இன்ப நினைவு.
 இறைவனைத் தானே நாடும் ஆர்வம்.
 யோக நியதிப்படி வாழ்வின் சிந்தனை.
 பழக்கம் விரிசல் விடும்.

மனம் மற்றவற்றுடன் சுமுகமாக இருக்கவல்லது.
 மனம் பிரபஞ்ச சக்திகளுடன் சுமுகமாக இருக்கும்.
 அப்பொழுது வலிக்குப் பயனில்லை.
 வலி இருப்பதற்கு அதன்பின் காரணமில்லை.
 இயற்கையில் எஞ்சியதாக வலி இருக்கலாம்.
 தன் கடமை முடிந்தபின் ஜீவனற்று வாழலாம்.
 சிறியது பெரியதில் தொடர்ந்திருப்பதாகும்.
 பெரியதின் குறையால் சிறியது வாழ்கிறது.
 நாளடைவில் அது விலக்கப்படும்.
 வலி விலக்கப்படுவது வெற்றி.
 விலக்கப்படுவது உறுதி.
 ஜடத்தை ஆத்மா வென்றதின் அடையாளமிது.
 மனம் அகந்தைக்குட்பட்டதிலிருந்து விடுபட்ட வெற்றியிது.

தொடரும்...

ஸ்ரீ அரவிந்த சுடர்

அருள் அழைப்பை ஏற்கிறது. மனிதனைப் பொறுத்தவரை அழைப்பே அருள்.

ஸ்ரீ அரவிந்த சுடர்

நம் சரணாகதியைப் பூர்த்தி செய்ய நாம் பிரார்த்திக்கிறோம். அது தம் கடமையா என அன்னை கேட்கிறார்.

பொதுவாக மனித ஆன்மா தன் சரணாகதியையும் அன்னைக்குச் சமர்ப்பிப்பது உன்னதமான நோக்கமாகும். நாமே இறைவன் என்ற நிலையை அன்னை நமக்களிப்பதால் சரணாகதி அதன் பகுதியாகிறது. அதன்பின் பழைய தன்னை அறியாத நிலைக்குச் சென்று அதன்படி நடக்க முயன்றால் அந்த இடைவெளியில் நாமழிக்க முயலும் அகந்தை எழுகிறது.

சரணாகதி நம் பங்கு. அருள் அன்னைக்குரியது.

யோக வாழ்க்கை விளக்கம் V

கர்மயோகி

821) சேவை உணர்வுள்ள குடும்பத் தலைவனுள்ள இடத்தில் வேலைக்காரர்கள் இனிமையான சேவை செய்வார்கள். தன்னை மறந்து அழித்து, பிறர் நினைவாக இனிமையான சேவையை அறிவோடு ஆரம்பித்து இதமாக முடிப்பது உண்மையான சேவை.

தன்னையழித்த பிறர் இனிமையான நினைவு சேவை.

முதலாளியைப் போற்றும் வேலைக்காரர்கள் உண்டு. வேலை செய்பவர்களை எக்காரணத்தாலும் மாற்ற சம்மதிக்காத முதலாளிகள் உண்டு. சேவை உணர்வுள்ள குடும்பத் தலைவன், மனிதாபிமானம் உள்ளவர், எவரையும் மனிதனாகக் கருதும் பாங்குடையவர்களிடம் இவற்றைக் காணலாம். இதுபோன்ற இடங்களில் வேலை செய்பவர்கள் தங்களை மறந்து சேவை செய்வதையும், பிறர் நினைவை இனிமையாகக்கொள்வதையும் காணலாம். அதுவே சேவை.

822) கல்லூரிப் படிப்பு மூடநம்பிக்கையை ஒழிக்கும். அறிவால் ஏற்பட்ட உணர்வை, பண்பை மாற்றும்பொழுது அழிக்கலாம். ஜீவியம் மாறி நோக்கம் மாறினால் திருவுருமாற்றம் ஏற்படும்.

கண்ணோட்டம் மாறினால் ஜடமும் திருவுருமாறும்.

இக்கருத்து The Life Divineஇல் Knot of Matter என்ற அத்தியாயத்தில் உள்ளது. ஜடமான உடல் தெய்வீக உடலாகும் என்பது ஸ்ரீ அரவிந்தம். மனம் இன்று ஜடம் என்று அறிவதை மாற்ற முடியுமானால், உடல் தெய்வீக உடலாகும் என்கிறார்

ஸ்ரீ அரவிந்தர். படிப்பு உயர்ந்தால் மூடநம்பிக்கை அழியும். தாயார் இரத்தமும், குழந்தையின் இரத்தமும் ஒன்றே என்பது ஒரு மூடநம்பிக்கை. படிக்காதவர்களுக்கு விளக்க முடியாது. இரத்தம் என்பது groupஆக பாகுபாடு செய்யப்பட்டுள்ளது என்று படித்தவர்க்கு அது புரியும். ஜாதி உயர்ந்தது என்பதைப் பலரும் நம்புகிறார்கள். அதுவும் திருமண விஷயத்தில் அதிகமாக நம்புகிறார்கள். ஜாதி என்பது மூடநம்பிக்கை என வேறு ஜாதியில் திருமணம் செய்துகொண்டவர்களை 60 வயதில் சந்தித்தால், “நான் செய்த தப்பை நான் அனுபவிக்கிறேன். இன்று என் பெண் அடங்கமாட்டேன் என்கிறாள், பையன் என்னை மடையன் என நினைக்கிறான். என்னுடனிருந்தவர்கள் எல்லாம் உச்சிக்குப் போனபின் நான் தரைமட்டத்திலிருப்பது இந்த தாழ்ந்த ஜாதிப் பெண்ணைத் திருமணம் செய்ததால்தான். எனக்கு inferiority complex வந்துவிட்டது” என்பார். இவரை லேசில் சமாளிக்க முடியாது. இவர் சொல்வது அவ்வளவும் உண்மை. ஆனால் அவை மூடநம்பிக்கையான உண்மைகள். ஜாதியைக் கைவிட்டவர் மூடநம்பிக்கையைக் கைவிடவில்லை என்பதே உண்மை.

ஜாதி, மதம், மணம், படிப்பு, இனம், பதவி, போன்ற இடங்களில் ஏராளமான மூடநம்பிக்கைகள் உள்ளன. அன்னையை ஏற்றுக்கொண்டபின் மூடநம்பிக்கைகளை விடாதவர் பலர். அவர்கள் மனநிலையும் அதுவே. வருமானம் 10 மடங்காகும் என்றால் நம்பமுடியவில்லை. உண்மையில் அது 100 மடங்கில்லை, அளவில்லாமல் பெருகும். இதுவரை இதை நம்பியவர் ஒருவர்கூட இல்லை. ஒரு சிலர் வாழ்வில் இது நடந்தபின்னும் நம்பமுடிவதில்லை. மனத்தை மாற்றி எவரும் சோதனை செய்யலாம். எவரும் முன்வருவதில்லை.

மனம் மாறினால் எதுவும் மாறும்.

400 ரூபாய் சம்பாதிப்பவர் அதுபோல் மனம் மாறியதால் 6ஆம் மாதம் 10இலட்சம் பெற்றார். 650 ரூபாய் சம்பளம் 8ஆம் நாள் 2000 ரூபாய் சம்பளமாயிற்று. நடக்கும் வியாபாரம் சரிந்துவரும்பொழுது

100% உபரியாயிற்று. ஆயினும் நம்பிக்கை வருவதில்லை. ஆயிரம் மடங்கு வருமானம் பெருகியபின்னும் அதை ஆயிரம் பேர்கள் வாழ்வில் கண்டபின்னும், “அதெல்லாம் வேறே. நான் நம்பமாட்டேன்” என்பது மனம்.

823) கொடுமை, கடுமை, பொறாமை, துரோகம், வெறுப்பு, அறிவால் ஏற்படும் உணர்வு, தவறான அபிப்பிராயம் ஆகியவை பல்வேறு நிலைகளில் முன்னேற்றத்திற்கு அவசியமானவை. யோகமே இதுபோன்ற ஒரு முயற்சியாகும். பரம்பொருளுக்குத் தேவையற்ற ஒன்றாகும்.

மனிதனுக்குத் தேவைப்படும் கடுமையும், வெறுப்பும் யோகத்திற்குத் தேவையில்லை.

நடப்பவனுக்குள்ள பிரயாண அலுப்பு இரயிலில் பிரயாணம் செய்பவனுக்கில்லை. மேலும், கப்பல், இரயிலில் பிரயாணம் வெகு சௌகரியமாக அமைவதுண்டு. ஆயுர்வேத மருந்து கசப்பு. இன்றைய மருந்தில் அநேகமாகக் கசப்பில்லை. நிலத்தில் வேலை செய்து சம்பாதிப்பவனுக்கு வேலை கடுமையாக இருக்கும். பாங்கில் உட்கார்ந்துகொண்டு பணத்திற்கு வட்டி சம்பாதிப்பவனுக்கு அக்கடுமையில்லை. சம்பாதிப்பது சந்தோஷம் தரும். வாழ்வில் சந்தோஷம் ஓரளவுக்குண்டு. அதைவிட அதிக சந்தோஷம் வேண்டுமானால் அது வெறுப்பாக மாறும். வெறுப்பில்தான் ‘சந்தோஷத்தை’ மனிதன் தலைகீழே அனுபவிக்க முடியும். தத்துவப்படி வெறுப்பு என்பது சந்தோஷத்தின் மறு உருவம். இது வாழ்வுக்குரிய சட்டம். யோகம் என்பது வாழ்வு நிலையைத் தலைகீழே மாற்றியமைப்பது. அதனால் வெறுப்பால் வாழ்வில் பெறும் தீவிர சந்தோஷத்தை யோகத்தில் தீவிர சந்தோஷமாகவே நேரடியாக அனுபவிக்கலாம்.

தொடரும்.....

"சாவித்ரி"

p.43 Life kept no more a dull and meaningless shape.

வாழ்வு ஜீவனற்றதோ, அர்த்தமற்றதோ அன்று.

- ✧ உலகப் போராட்டத்தின் நடுவில், அக்கொந்தளிப்பில் இறைவன் ஜனிக்கப்படும் வேதனையைக் கண்டான்.
- ✧ ஞானம் அஞ்ஞான முகமுடியுடன் வலம் வந்தது.
- ✧ கண்ணுக்குத் தெரியாத அவசியம் விதிக்கு முடியாயிற்று.
- ✧ பிரபஞ்சச் சாதனை சதுரங்க ஆட்டமாயிற்று.
- ✧ ஆனந்தம் இதயத்தில் கொலுவீற்றிருந்தது.
- ✧ கவர்ச்சியின் பூரிப்புப் பெருமையுடன் பவனிவந்தது.
- ✧ உலகின் வேதனை சிறைப்பட்ட ஆனந்தத்தின் கப்பம்.
- ✧ இரண்டறக் கலப்பது நடந்து செல்லும் நாட்களுக்கு எல்லை.
- ✧ விதியின் பாதைக்கு நாட்கள் வழிப்போக்கன்.
- ✧ சிந்தனையிலாழ்ந்த சிறு தேவதைக்கு இரவு துணை.
- ✧ நெஞ்சம் விம்மும் சொர்க்கலோக அலைகள்.
- ✧ நகரும் நாட்கள் வீரனின் நடையாயிற்று.
- ✧ குட்டிச்சாத்தான் எட்டாத சிகரத்தை எட்டினான்.
- ✧ விரிந்த அவனது வெற்றிக்குப் பரந்த பூமியும் சிறியது.
- ✧ சிறிய மனத்தின் குருட்டு சக்தி.
- ✧ வீர நடையை விண்டுரைத்தது.
- ✧ வாழ்வு இறைவனை அடையும் பாதையாயிற்று.
- ✧ மனித வாழ்வு தெய்வச் சோதனை.

- ✧ பிரபஞ்சம் ஆத்மாவுக்கு ஒரு வாய்ப்பு.
- ✧ கருத்தரித்துப் பிறந்த உலகம்.
- ✧ ஜடத்தின் ஆன்மா ரூபம் பெற்றது.
- ✧ இயற்கையின் வயிற்றில் இறைவன் கருவானான்.
- ✧ இயற்கை இறைவன் வழி பெறும் அமரத்துவம்.
- ✧ சலனமற்ற சாந்தியில் அவன் ஆத்மா இட்ட சட்டம்.
- ✧ ஆன்ம ஜோதியின் ஊற்றில் அவன் பெற்ற அபிஷேகம்.
- ✧ விவேகத்தின் வீரியத்துள் வெற்றிநடைபோடும் வீரன்.
- ✧ சூரிய ஜோதியின் ஒளிக்கதிர்கள் சுடர்விடும் உருவம்.
- ✧ உடலின் சூட்சுமம் உள்ளிருந்து எழுகிறது.
- ✧ புனியை சொர்க்கத்திற்கு உயர்த்தும் சக்தி.

ஸ்ரீ அரவிந்த சுடர்

கண்மூடித்தனமான திறமையை, தெளிவான ஞானமாக மாற்றினால் அதுவே முதற்கட்டம். இன்று அன்றாட வேலைகளை எதுவும் முடியாததில்லை என்ற நிலையில் கண்மூடித்தனமாகச் செய்வதற்குப் பதிலாக, அவற்றை எதுவும் முடியும் என்று தெளிவாகச் செய்ய முடியுமானால் அதுவே முதற்கட்டம்.

எதுவும் முடியும் என்பதே முதற்கட்டம்.

பிரார்த்தனை பலிக்க வேண்டும்

(சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி...)

- அண்ணன் - இலட்ச ரூபாய் முதல் ஒரு வருஷத்தில் ரூ.10,000 இலாபம் தருகிறது. சரக்கு ஒரு மாதத்தில் விற்றால் 1 மாதத்தில் 10,000 இலாபம் வரும். ஒரு வருஷத்தில் 1,20,000 இலாபம் வரும்.
- தம்பி - பணம் வேகமாகப் பயன்பட்டால் இலாபம் அதிகமாகும் என எந்த வியாபாரியும் அறிவான்.
- அண்ணன் - ரூ.10,000 இலாபம் தரும் இலட்ச ரூபாய் முதலை 1,20,000 இலாபம் தரும் முதலாக வேகம் மாற்றினால், வேகத்தால் பணம் 12 மடங்கு பெருகுகிறது எனப் பொருள்.
- தம்பி - கம்ப்யூட்டர் இந்த வேகத்தை 100 மடங்கு என அதிகப்படுத்தியுள்ளது. பணம் இந்த 10 வருஷத்தில் அதிகமாகப் பெருகியதற்குக் காரணம்.
- அண்ணன் - பணம் அளவுகடந்து பெருகும் காரணங்கள் பலப்பல. அவை தத்துவமானவை. கம்ப்யூட்டர் அனைவருக்கும் புரியும். அது போதும். அத்துடன் மனிதன் பணத்தைப் பற்றிப் பேசினால் கேட்பான். அன்பு அபரிமிதமாகப் பரவும் என்றால் யாருக்கும் ஆர்வமிருக்காது. சட்டம் அன்பிற்கும், ஆனந்தத்திற்கும், திறமைக்கும், நினைவுக்கும் ஒன்றுதான். பணம் மட்டும் மனிதன் காதில் விழும் என்பதால் தத்துவத்தைப் பணம்மூலம் கூறுகிறேன்.
- தம்பி - நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். எனக்குத் தத்துவத்தைக் கூறுங்கள்.

அண்ணன் - உலகில் 1956 முதல் சத்திய ஜீவிய சக்தி சூட்சுமமாகச் செயல்படுகிறது. 1967 முதல் அது எல்லா சர்க்கார்கள் மூலமும் செயல்படுகிறது. 1969இல் அது உருவம் பெற்றுள்ளது என்று அன்னை கூறுகிறார். அதன்பிறகு என்ன ஆயிற்று என்று தெரியவில்லை. அதன் விளைவாகச் சிறியது finite, பெரியதாக infinite ஆகும் நேரம் வருகிறது. உலகில் உள்ள எல்லா சக்திகளும் பெருகுகின்றன. அவை நல்லதாகவும், கெட்டதாகவும் பெருகுகின்றன. அதனால் இதுவரை நடப்பவை இனி விரைவாகவும், பெருகியும் நடக்கும். பணம் பெருகுவது அதன் அம்சம்.

இதுவரை உலகம் நிலம், பாக்கடரி, வியாபாரம் ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக்கொண்டு நடந்தது. அதனால் கரி, எண்ணெய், உலோகம் முக்கியமாக இருந்தன. இனி நிலைமை மாறும். இந்த மாற்றத்தை மனிதன் தன்னையறியாமல் ஓரளவு பின்பற்றுகிறான். கண் விழித்து இம்மாற்றத்தை மனிதன் கண்டுகொள்ள வேண்டும். அப்படி மனிதன் மாறினால் உலகத்தில் முக்கியமானது நிலம், பாக்கடரி, பணம், இராணுவம் இல்லை, அவற்றை நடத்த உதவும் நிலக்கரி, எண்ணெய் இல்லை, முக்கியமானது மனிதன் என்று தெரியும். இவ்விழிப்பு உலகில் ஏற்படவில்லை. ஏற்பட்டால்,

இந்த நூற்றாண்டுக்கு "Century of the Individual"
தன்னையறிந்த மனிதனுடைய நூற்றாண்டு

என்று பெயர் வரும். அதன் விளைவாகப் பல அரசியல் பொருளாதார மாற்றங்கள் எழும். அவற்றுள் முக்கியமானவை,

- 1) உலகில் உள்ள இராணுவங்கள் கலைக்கப்பட்டு, அமைதி காக்க ஒரு சிறு இராணுவம் அமையும்.

- 2) வயது வந்தவனுக்கு சர்க்கார் வேலை உத்தரவாதம் செய்யும்.
- 3) இனி உலகில் பஞ்சம் தலைகாட்ட முடியாத ஏற்பாட்டை பலமாகச் செய்யும்.
- 4) ரஷ்யா, கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகள் சீர்குலைந்து உள்ளதை உடனே மாற்ற முடியும்.
- 5) இதுவரை கண்முடித்தனமாக நடந்தவற்றை உலகம் கண்விழித்துச் செய்யும் அளவு பெறும்.

இவை நடந்தால் பல விஷயங்கள் தெளிவு பெறும்.

- ☆ மனிதன் பணத்தைவிட முக்கியமானவன்.
- ☆ மனிதன் டெக்னாலஜியைவிட முக்கியம்.
- ☆ மனிதன் இராணுவத்தைவிட முக்கியம்.
- ☆ மனிதன் போரைவிட முக்கியம்.
- ☆ பொருளாதாரத்திற்கு மார்க்கட் முக்கியமில்லை, மனிதனே மையம்.
- ☆ விஞ்ஞானத்திற்காக மனிதன் வாழவில்லை. மனிதனுக்காக விஞ்ஞானம் உள்ளது.

உலகத்தின் மையம், கரு, உயிர், ஜீவன் ஆகியவை மனிதன் என்பது வெளிவரும்; நிலைக்கும். அது நடந்தால் எவ்வளவு பணம் வேண்டுமானாலும் மனிதன் உற்பத்தி செய்யமுடியும் என்று உலகம் அறியும். இதை இன்று பேசும் நிலையில்லாததால், நான் மேற்சொன்ன ரூபங்களில் அதையே பல்வேறாகக் கூறுகிறேன். தத்துவமிருக்கட்டும், மீதியையும், பழைய பாணியில், சொல்லி முடிப்போம்.

- தம்பி - எனக்கு நீங்கள் சொல்வதைவிடத் தத்துவம் பிடிக்கிறது.
- அண்ணன் - உனக்குத் தத்துவம் புரியலாம். உலகத்திற்கு நடைமுறைதான் புரியும்.
- தம்பி - நடைமுறை தத்துவமில்லாமல் நடைப்பிணமாகும்.

அண்ணன் - மனிதன் வாழ்வை ஆராய்கிறான். ரிஷிகள் தவத்தை மேற்கொண்டார்கள். ஸ்ரீ அரவிந்தம் வாழ்வைத் தவமாகவும், தவத்தை வாழ்வாகவும் பேசுகிறது. நமக்கு அதுபோல் சொல்லத் தெரியவில்லை.

தம்பி - முயன்றால் முடியுமன்றோ?

தொடரும்....

ஸ்ரீ அரவிந்த சுடர்

நிர்ப்பந்தத்தால் மனிதன் அன்னையிடம் ஓடிவருகிறான். கண்மூடிய சரணாகதி. மனித நிலைக்களுக்குரிய வாழ்வின் அம்சங்களைப் புறக்கணித்து அன்னையை நாடுவது சரணாகதி.

முடியாதபொழுது சரணாகதி காப்பாற்றும்.

முடியும்பொழுது சரணாகதி பூரிக்கும்.

ஸ்ரீ அரவிந்த சுடர்

எந்தப் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதும், எந்தக் காரியத்தை முடிப்பதும் பிரார்த்தனையாலோ, சமர்ப்பணத்தாலோ செய்வது திறமையின் முதற்படி. அதற்கு, நம்பிக்கை எனப் பெயர். செயல்கள் ஜடநிலையான உடலைச் சேர்ந்ததால் முதற்படி ஆகும்.

காரியம் முடிவது முதற்படி.

The Life Divine - கருத்து

Realising it cannot possess without being possessed
it feels fulfilled.

தன்னை ஆட்கொள்ளாமல் தான் ஆட்கொள்ள முடியாது என்பது ஞானசித்தி.

மனிதன் உடலால் வாழ்பவன். அவனை ஒருவன் எதிர்த்தால் அழிப்பான், கொலை செய்வான். எதிரியைக் கொலை செய்வது அந்த நாளில் பெருமை, தர்மம், மானம். உடலைவிட்டு மனிதன் உயிருக்கு வந்தபொழுது கொலையைக் கைவிட்டான். கொலையைக் கைவிட்டவன் உயிரை எடுத்தான். மானமே உயிர் என்பதால் மானத்தை எடுத்து எதிரியை அவமானப்படுத்தினான். இவை மனிதன் வாழ்ந்த வகைகள்.

மனம் சூட்சுமமானதால், தன் ஆட்சிக்குத் தான் எதையும் விழுங்கவேண்டாம் என அறியும்.

மனம் பிறரை ஆளவேண்டுமானால்,

→ அவனைக் கொலை செய்யவேண்டாம்.

→ அவனை அவமானப்படுத்தவேண்டாம்.

→ நம் எண்ணத்தை அவன் ஏற்றால் போதும்.

நமது எண்ணத்தை ஒருவன் ஏற்றால், அவனை நாம் ஆளுவதாகப் பொருள். கிருஷ்ண தேவராயர் சபைக்கு வடநாட்டுப் பண்டிதர் ஒருவர் வந்தார். சபையில் பண்டிதரைச் சந்தித்து விவாதிக்கப் பிரியப்பட்டார். அரசன் குறும்பாகத் தன் ஒன்றரைக் கண் சமையல்காரனைப் பண்டிதராக ஜோடித்து அனுப்பினான். வந்தவர் சங்கேத பாஷையில் பேச விரும்பினார்.

அவர் உலகம் ஒன்று, 'ஏகன்' என்று கூற ஆள்காட்டி விரலைக் காட்டினார்.

சமையல்காரன் இரு விரல்களைக் காட்டினான்.
பண்டிதர் மூன்று விரல்களைக் காட்டினார்.
சமையல்காரன் முஷ்டியைக் காட்டினான்.
பண்டிதர் எழுந்து அவனுக்கு சாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் செய்தார்.

“உலகம் ஒன்று என்றேன். அவர் - சமையல்காரன் - துவிதம் இரண்டு என்றார். நான் இறைவன், பிரபஞ்சம், மனிதன் என்ற மூன்று என்றேன். மூன்றும் ஒன்றே என முஷ்டியைக் காட்டினார். நான் தோற்றேன்” என்று பண்டிதர் கூறிப்போனார்.

ஒருவருடைய எண்ணத்தை அடுத்தவர் ஏற்பது அவருக்கு வெற்றி, ஏற்பவருக்குத் தோல்வி என்பது மனத்தின் சட்டம், கொலை இல்லை, அவமானமில்லை.

பண்டிதர் போனபின் அரசன் சமையல்காரனை விசாரித்தான். “அந்த ஆள் எனக்கு ஒரு கண் என்றான். எனக்குக் கோபம் வந்தது. உன் இரு கண்ணும் என் ஒரு கண்ணுக்குக் சமம் என்றேன். மீண்டும் ‘நம் இருவருக்கும் மூன்று கண்’ என்றான். ஒரே குத்தாகக் குத்திவிடுவேன் என முஷ்டியைக் காட்டினேன்” என்று சமையல்காரன் விளக்கமளித்தான்.

- ☆ மனம் உடலையும், உயிரையும்விடப் பெரியது.
- ☆ பெரிய மனமும் மடையனுக்குப் புரியும்வகை நகைச்சுவையாகும்.

ஸ்ரீ அரவிந்த சுடர்

இடைவிடாத அழைப்பு, எண்ணத்தை விலக்கி, நம்மை மேலிருந்து உள்ளே அழைத்துச்செல்ல வல்லது.

எண்ணத்தை விலக்கி உள்ளே செல்லும் இடைவிடாத அழைப்பு.

"அன்பர் உரை"

பிரம்மம், புருஷா, ஈஸ்வரா — மாயா, பிரகிருதி, சக்தி

(சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி....)

(இராணிப்பேட்டை தியான மையத்தில் 15.8.2003 அன்று திருமதி. வசந்தா லக்ஷ்மி நாராயணன் நிகழ்த்திய உரை)

பத்து பேர் ஒரு தொப்பியைக் கண்டால் ஒன்பது பேருக்கு அது தொப்பியாகத் தெரியும். ஒருவர் இந்த தொப்பி அறிவாளிக்கு உரியது என்கிறார், அவர் சிந்திப்பவர். தொப்பி பெரியது என்று அவருக்குத் தெரிகிறது, பெரிய தொப்பிக்கு உரியது பெரிய தலை என்பதால் அவர் அறிவாளி என்று முடிவு செய்கிறார்; இதற்கு சிந்தனை என்று பெயர். தொப்பியையும், தலையையும் இணைத்துப் பார்ப்பது சிந்தனை. சிந்தனை இல்லாதவருக்கு இது புரியாது. சாவி தொலைந்தால் அன்னையை அழைக்கிறோம், உடனே கிடைக்கிறது. இது நம்முடைய உண்மையான அனுபவம், நமக்குப் புரிவது இல்லை. சாவி என்பது ஜடப்பொருள், சாவி நமக்குப் பயன்படுவதால் நம்முடன் தொடர்புகொள்கிறது. நம் கவனமும், நினைவும் தொடர்புக்கு உரியன; கவனம் குறைந்தால் தொடர்பு குறைகிறது; தொடர்பு அறுந்தால் சாவி தொலைகிறது. விழிப்புப் போய் கண்மூடியாகிறோம். அன்னை விழிப்பே உருவானவர், உலகமே அவருள் உள்ளது. நாம் அவரை அழைக்கிறோம், அழைப்பால் தொடர்பு ஏற்படுகிறது, அழைப்பைக் கேட்டு அன்னை வருகிறார், அன்னை நம் நினைவைத் தொடுகிறார். சாவி அன்னை ஜீவியத்தில் உள்ளது. சாவி இருக்கும் இடம் தெரிகிறது, கிடைக்கிறது. சத்தியஜீவியத்தினுள் உலகம் உறைவதை மனம் ஏற்கவில்லை, எனவே புரியவில்லை. ஒரு கம்பெனியில் தினசரி வருமானம், மாத வருமானம், நிலை, கூலி, ஆகிய பல விஷயங்களை அட்டவணையாக எழுத நமக்கு மூன்று மாதங்கள் ஆகும்.

கம்ப்யூட்டரில் இந்த விஷயங்களை டைப் செய்ய நமக்கு ஒரு மணி நேரம் ஆகும். டைப் முடிந்தவுடன் கம்ப்யூட்டர் அட்டவணையைத் தருகிறது, நமக்கு அது ஆச்சர்யம். புருஷன் அனந்தம், அவன் செயல் அனந்தம்; அவை அறிவிற்கு உட்பட்டவை அல்ல, அதனால் அதற்கு அர்த்தம் இல்லை என்று ஆகாது. அர்த்தம் புரிந்தால் அதன் செயல் விளங்கும். தொடர்பு இல்லை என்றால் புதிராக இருக்கும். ஒரு குழந்தை சண்டி செய்கிறது, அன்பால் சமாளிக்க முடியவில்லை, பள்ளிக்கூடம் போக மறுக்கிறது. திட்டினால், அடித்தால் குழந்தை அடங்குகிறது. **அடியும், திட்டும் அன்பால் எழுந்தது என்பது வினோதம். இதை பகவான் ஹையர் ரீசன் (higher reason) என்கிறார்.** ஒரு கூடையில் பல பொருட்களைப் போடுகிறோம். எடுக்கும்போது போட்டது நினைவு வருகிறது. ஒருவன் கதையைப் படிக்கிறான், பிறருக்குச் சொல்கிறான்; இரண்டும் ஒன்று. கூடையில் போட்ட பொருட்கள் கண்ணுக்குத் தெரிகின்றன, எடுக்கும்பொழுது அது புரிகிறது. கதை மனதில் போய் வெளிவருகிறது, அது புரிவது இல்லை. கூடையும் பொருட்களும் ஐடம், கதையின் நினைவு சூட்சுமம். ஐடம் புரிவதுபோல் சூட்சுமம் புரிவது இல்லை. அனந்தமான பிரம்மம் கண்ணுக்குத் தெரியாது. உலகம் அதிலிருந்து எழுந்தது என்கிறார்கள். பிரம்மம் சூட்சுமத்தைக் கடந்தது. சூட்சுமத்தைக் கடந்து காரணத்தையும் கடந்தது. பிரம்மம் தெரியவில்லை, புரியவில்லை. எதிலிருந்து எது வருகிறது என்று விளங்கவில்லை, ஆனால் உலகம் உண்மை; இது ஒரு புதிர். 100 ஏக்கர் பொட்டல்காட்டை ஒருவர் பெரிய தொழிற்பேட்டையாக மாற்றுகிறார். அவரைப் பார்க்கிறோம், செயலைப் பார்க்கிறோம்; தொடர்பு தெரியவில்லை, ஆனால் நாம் அதை மறுப்பது இல்லை. இந்தத் தொழிலதிபர் பிரம்மத்தில் இருந்து வந்தவர். அவரே இந்தத் தொழிற்பேட்டையை உற்பத்தி செய்த பிரம்மம். தொழிற்பேட்டையைத் தொழிலதிபர் உற்பத்தி செய்தார், அதேபோல் உலகம் பிரம்மத்திலிருந்து எழுகிறது. நம்முள் அந்த பிரம்மம் உண்டு. அங்குப் போனால் உலகம் பிரம்மமாகத் தெரியும், பிரம்மம் உலகமாகத் தெரியும். நம் உடல் அணுக்களாலும், செல்களாலும்

செய்யப்பட்டது. அணுவின் சட்டம் உடல் இயங்குவதை விளக்குவது இல்லை. மனமும், ஆன்மாவும் உடலின் சட்டத்தால் விளக்கப்படுவது இல்லை. விவசாயம், வியாபாரம், மார்க்கெட், கல்வி, போன்றவை சர்க்காரின் அம்சங்கள். பார்லிமெண்ட் இயற்றும் சட்டங்களையோ, மந்திரி சபையின் சட்டங்களையோ விளக்குவது இல்லை; நடைமுறையில் அவை முரணாக இருக்கின்றன. ஒன்றை மற்றது அழிப்பதாக அமைகிறது. பயிர் அறுவடை ஆனபின் பேங்க் பயிரிட கடன் தருகிறது, ஸ்காலர்ஷிப் வசதி உள்ள பிள்ளைகளுக்குப் போகிறது, அணையைக் கட்டினால் பயிரிடும் நிலங்கள் அழிவதாக அமைகின்றன. கண்டத்தின் பின்னால் அகண்டம் உண்டு. அதுவே கண்டத்தைப் பூர்த்தி செய்யும். கண்டத்தால் பையன் நன்றாகப் படிப்பான், ஆனால் கண்டிப்பிற்கு அளவு உண்டு. பட்டினி இருக்கும் பையனுக்குக் கண்டிப்புப் பயன்படாது. மதிய உணவு அதிக பிள்ளைகளை வரச்செய்யும். படிப்பு வருமா எனத் தெரியவில்லை. பெற்றோர் கவனமும், பெற்றோர் படிப்பும் மாணவன் படிப்பை நிர்ணயிக்கும். அவை பலன்பெறச் சில தலைமுறைகள் காத்து இருக்கவேண்டும். **எதற்கும் பின்னால் அடுத்த நிலை உண்டு. அது பிரம்மம்வரை தொடரும்.**

மனித ஜீவியம் வளர்வதே வளர்ச்சி என்றார் நேரு. குடும்பம் படிப்பின் முக்கியத்துவத்தைப் பற்றி அறிந்தால் பையன் நன்றாகப் படிப்பான். அடுத்தபடி பையனின் ஜீவியம் விழிப்புற்றால் முன்னேற்றம் அதிகம். பல தலைமுறைகளாக நன்றாகப் படித்த பெற்றோரின் குழந்தைகள் நன்றாகப் படிக்கும். இவற்றின் பின்னால் பிரம்மம் உள்ளது. அதிகபட்சப் பலனுக்கு பிரம்மத்தை நாடவேண்டும். **பிரம்மத்தை நாடினால் அதிகபட்சப் பலன் வரும்.** பிரம்மம் புரிய பகுதிகள் பயன்படா. நாம் பிரம்மத்தை நாடினால் பிரம்மம் புரியும். புருஷன் காலத்தைக் கடந்தவன், நாம் காலத்தில் வாழ்கிறோம். நம் மனம், நோக்கம், இலட்சியம், நடத்தை காலத்தில் உள்ளன. நம் சட்டங்கள் பிரம்மத்தையோ, புருஷனையோ அறிய உதவா.

இருப்பினும் நாம் அதையே செய்கிறோம். நாடு ஜாதியால் ஆளப்படுகிறது, குடும்பத்தில் பெண் ஆணுக்கு அடக்கம், சிறுவர் பெரியவருக்கு அடக்கம். கோர்ட் சட்டத்தை அமல்படுத்துகிறது. சட்டத்தின்முன் சகலரும் சமம். தாழ்ந்த ஜாதிக்காரன் உயர்ந்த ஜாதிக்காரனிடையே குடி இருக்கக்கூடாது எனக் கோர்ட்டிற்குப் போகமுடியாது. பிரின்ஸ்பால் மகன் தன்னைவிட மற்றவர் அதிகமாக மார்க் பெறக்கூடாது எனக் கேட்கமுடியாது, ஸ்தாபகர் மகனும் கேட்கமுடியாது. மார்க் போடும் சட்டம் பிரின்ஸ்பால் மகனுக்கு விசேஷ சலுகையைத் தாராது. நாம் கடவுளை அறிய முயன்றது இதுபோன்ற செயல் ஆகும். நமக்குப் புருஷனும், பிரகிருதியும் தெரியும். பிரம்மம் இரண்டையும் உட்கொண்டது இல்லை என்று நாம் நினைப்பது இல்லை. கடவுள் அநியாயமானவர் இல்லை என நாம் பறையறைவிப்போம், நம்புகிறோம். உண்மையில் அநியாயம் ஆண்டவனுடைய நியாயம். மனிதனுக்கு நியாயம் வழங்க தெய்வம் கையாளும் முறைகளில் அதுவும் ஒன்று. நம் வாழ்வு மேல்மனத்திலும், ஆழத்திலும் உள்ளது. சட்டங்கள் அளவுகடந்து மாறுபடும். மேலே உள்ள சட்டங்கள் கீழே செல்லாது. கோர்ட் சட்டத்திற்குக் கால வரையறை உண்டு. உரிமை, அளவு, காலம் கருதி கோர்ட் கேஸை ஏற்கும். மனித வாழ்வு நியாயத்திற்குக் கட்டுப்பட்டது. நாலு வருஷத்திற்குமுன் கொடுத்த கடனை வசூலிக்க சட்டம் இல்லை, ஆனால் வாங்கியவர் திருப்பிக்கொடுப்பதைச் சட்டம் மறுக்காது. குடும்பம் பாசத்திற்கும், பிரியத்திற்கும் கட்டுப்பட்டது, அது சட்டத்திற்கு உட்படாது. பெற்றோரைப் பராமரிக்க கோர்ட் ஆர்டர் போடமுடியாது, ஆர்டர் போட்டாலும் அமுல் செய்யமுடியாது. மனம் அறிவிற்கு உட்பட்டது, வாழ்வு அறிவிற்குக் கீழ்ப்பட்டது. வாழ்வைக் கட்டுப்படுத்த சூட்சுமம் வேண்டும். அறிவு வாழ்வைக் கட்டுப்படுத்த முயன்றால் முடியாது. நீச்சல் தெரியாதவனுக்கு ஆறும், ஏரியும் எச்சரிக்கை செய்வது இல்லை, பொய் மணலும் அப்படியே. நீச்சல் தெரியாதவன் தண்ணீரில் இறங்கி உயிரை இழக்கிறான். ஏன்? எச்சரிக்கை செய்யக்கூடாதா என்று தண்ணீரை நாம் கேட்பது இல்லை.

சூட்சுமமானவன் பொய் மணலில் இறங்கும்போதே ஆபத்து இருப்பதை உணர்வான். சூட்சுமமானவனுக்கு ஆபத்து தன்னை அறிவிக்கும். அது எச்சரிக்கை. பிரம்மத்தை அறிய விரும்புவனுக்கு பிரம்ம சூட்சுமம் தேவை. அது இல்லாதவனுக்குக் கடவுளோ, தெய்வமோ, பிரம்மமோ இல்லை. அறிவிற்கு உட்படாத வாழ்வை அறிவு சமாளிக்க முடியாது. வாழ்வைச் சமாளிக்கமுடியாத அறிவால் அறிவிற்கு மேற்பட்ட ஆன்மாவைச் சமாளிக்க முடியாது. புத்தர் பெற்ற ஞானோதயம், சங்கரர் புத்த மதத்தை வென்றது. ஆயிரக்கணக்கான அருளின் செயல்பாடுகளை ஞானத்தால் விளக்கலாம், அறிவால் விளக்கமுடியாது. சேல்ஸ்மேன் M.L.A. ஆவது, டிரைவர் மந்திரியாவது, பேங்கில் கேட்பதைவிட அதிகம் தருவது, செலக்ஷனில் தேறாத மாணவன் பரீட்சையில் பரிசு பெறுவது, ஆகியவை அருளின் செயல். அறிவிற்குப் பொருத்தமில்லாத இவற்றின் பின் கவனிக்காமல் விட்டுப்போனவை உண்டு. சேல்ஸ்மேனுடைய திறமை, டிரைவருடைய அரசியல் ஆர்வம், வாடிக்கைக்காரருடைய உழைப்பு, மாணவனின் புத்திசாலித்தனம் பின்னணியில் உள்ளன. இவை அறிவின் கண்ணில் படா. ஞானம் தவறாது கவனிக்கும். இவற்றைக் கவனிக்கும் ஞானம் பிரம்மத்துடன் உள்ள தொடர்பைக் கவனிக்கும். அறிவைக் கடந்தது அறிவில்லாதது ஆகாது. ஞானம் கவனிப்பதை அறிவு கண்டுகொள்வதில்லை. கண்டுகொண்டால் அவற்றை நம் வழியில் தவறாகப் புரிந்துகொள்கிறோம். காக்கி உடை அணிந்து இருப்பதால் முனிசிபல் சிப்பந்தியை போலீஸ்காரர் என்று நினைப்பது தவறு என்பதுபோல் நாம் தவறு செய்கிறோம்.

Pride and Prejudiceஇல் கதை முடியும்பொழுது டார்சிக்கு எலிசபெத் மீது பிரியம் என அறிகிறோம். பரந்த நோக்கம் உள்ள ஞானத்தை அக்கதையின் ஆரம்பத்திலேயே அறியமுடியுமா? எலிசபெத்திற்கு அது தெரிந்து இருக்கமுடியுமா? என்பதைக் கருதாது நிகழ்ச்சிகளுள் இக்கருத்து ஒளிந்துள்ளதை நாம் காணமுடியும்.

- * பிங்கிலி டார்சியை டான்ஸ் ஆடச் சொல்கிறான். இது வழக்கம் இல்லை. இக்கதையில் இருமுறை அதுபோல் கேட்பது எலிசபெத்திற்காகவே. காரணம் இல்லாமல் பிங்கிலி கேட்கவில்லை, முடிவில் புரிகிறது.
- * ஷார்லட் எலிசபெத்தை டான்ஸ் ஆடச் சொல்கிறான்.
- * “பரவாயில்லை” என்று டார்சி சொல்லியபொழுது குரலைக் கவனித்து இருந்தால் அபிப்பிராயம் தெரியும்.
- * சர் லூக்காஸ் டார்சியை டான்ஸ் ஆட அழைக்கிறார்.
- * மிஸ் பிங்கிலியின் போட்டி.
- * டார்சி மறுத்தபின் எலிசபெத் கவலைப்படவில்லை.
- * டார்சி அவளை ஆட அழைக்கிறான்.
- * விக்காம் டார்பிஷயரிலிருந்து வருவது அதற்குமுன் அங்கிருந்து வந்த டார்சிக்கு முக்கியத்துவம் தருகிறது.
- * பிங்கிலி வீட்டில் எலிசபெத் தங்குகிறான்.

இவைகளும் வேறு சில சிறிய விஷயங்களும் அவற்றின் முக்கியத்துவத்தை முடிவில் தெரிவிக்கின்றன. இவற்றை எல்லாம் அவள் கருதி இருந்தால் கதையின் போக்கு மாறி இருக்கும். ஆரம்பத்திலேயே அவளுக்கு டார்சியின் காதல் தெரிந்து இருக்கும். அறிவிற்குப் பின்னால் உள்ள ஆன்மீகத் தொடர்புகள் அவை. இந்த அறிவுரைகளைத் தவறாமல் கவனிப்பவர் பிரம்மத்திற்கும் வாழ்விற்கும் உள்ள தொடர்பைக் கவனிப்பார். மேற்கூறியவற்றை அர்த்தமற்றவை, கர்வம், வீண்பெருமை, போட்டி, தற்செயல் என நாம் அறிந்துகொள்கிறோம். அப்படியானால் விஷயம் விட்டுப்போகும். எதுவும் காரணமின்றி நடக்காது. அப்படிப் பார்ப்பது உயர்ந்த அறிவு. விக்காம் அழகில் மயங்கி அவன் கூறியதை நம்பினாள். கடிதத்தைப் படித்தபின் எப்படி முதல்முறை சந்திக்கும்போது முன்பின்

தெரியாதவர்மீது விக்காம் சொல்லிய புகாரைத் தான் நம்பினேன் என்று வியந்தாள். ஒரு நிமிஷம் தயங்கி இருந்தால் உண்மை வெளிப்பட்டு இருக்கும். தெரியாது என்பது இல்லை. அறிவிற்கு முதலில் தெரிவது கடினம். ஞானத்திற்கு முதலிலேயே தெரியும். அறிவிற்குப் புலப்படாது என்பது இல்லை. அறிவு அவை வேண்டாம் என நினைக்கின்றது. ஒரு நிகழ்ச்சியைச் சுற்றிச் சக்திகள் உலவுகின்றன. அவற்றுள் சில முடிந்த முடிவுகள், மற்றவை நடக்கக்கூடியவை. நாம் முடிவைக் காண்கிறோம். சக்திகளின் நடமாட்டத்தைக் காண்பது இல்லை. நடக்கலாம் என்பவையும், நடந்துமுடிந்தவை பெரிய முடிவை நாடுவதையும் நாம் காண்பது இல்லை. ஒரு கதையில் இவை தெளிவாகத் தெரியும். பிங்கிலியும், டார்சியும், நெதர்பீல்ட் வந்து லாங்பரன் குடும்பத்தைப் பார்த்து, ஜேன் மீது பிரியப்பட்டு, டார்சியால் அது ரத்தாகி லண்டன் திரும்புகின்றனர். தற்செயலாக டார்சி அவளை மீண்டும் சந்தித்து மணக்க விரும்பி திட்டு வாங்குகிறான். லிடியா ஓடிப்போனதால் மீண்டும் அவர்கள் சந்தித்து மணக்கின்றனர் என்பது கதை. எலிசபெத்தின் வாழ்வுப் பாதையில் டார்சி குறுக்கிட்டது தற்செயலாய் நடந்தது இல்லை. நாட்டில் புரட்சி அலைகள் டார்சியை எலிசபெத்தை நாடும்படிச் செய்கிறது. அவள் புரட்சி மலர் என்பதால் அவன் அவளை நாடுகிறான். சக்தி என்ற அத்தியாயத்தை ஸ்ரீ அரவிந்தர் ஆரம்பிக்க உலகம் இயங்குவது சக்தியால் எனக் கொள்வது சரி என்கிறார். ஆயுதம் தாங்கிய புரட்சி அன்பால் மலர ஆன்ம விழிப்பு உள்ளவனைத் தேடும்படி புரட்சி டார்சியை வற்புறுத்துகிறது. இவர்களை இணைக்கும் பாலமாகப் பணமுள்ள பிங்கிலி இடையே வருகிறான்.

தொடரும்....

"அன்னை இலக்கியம்"

இதுவோ உம் ரௌத்திரக் கருணை!

(சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி...)

இல. சுந்தரி

“ப்ரீத்தி! நேற்று மாலை உன்னிடம் அன்னை ஏதோ சொல்லப் போகிறார் என்றாயே? உன்னை அழைத்தாரா?” என்று ஆவலுடன் கேட்டாள் உமா.

இவளுக்குத்தான் எத்தனையார்வம்? என்னைப் பார்த்தவுடன் அன்னையைப் பற்றிப் பேசாதிருக்கமுடியாது இவளால். ஒருவேளை, அன்னை குறிப்பிட்ட தோழி இவளாக இருக்குமோ என எண்ணமிட,

“என்ன ப்ரீத்தி! நான் கேட்பது உன் காதில் விழவில்லையா?” என்றாள் உமா.

“ஆமாம் உமா. அதைப் பற்றித்தான் சிந்திக்கிறேன். நேற்றிரவு அன்னை என்னை அழைத்தார்கள். ஒரு செய்தி எழுதப்பட்ட அட்டையை என்னிடம் தந்து “இதை உன் தோழியிடம் கொடுத்துவிடு” என்று பொதுவாகச் சொன்னார்கள். தோழியின் பெயரைக் கேட்க மறந்துவிட்டேன். வீட்டிற்கு வந்தபிறகுதான் அந்த, என் தவறு புரிந்தது. இந்த என் அரைகுறைச் செயல் அன்னைக்குப் பிடிக்காது. இதை யாரிடம் கொடுப்பது என்று குழப்பமாகவுள்ளது” என்று கூறியபடி புத்தகத்தைப் பிரிக்க அழகான பார்டர் கட்டப்பட்டு பூக்கள் வரையப்பட்ட அட்டை செய்தியுடன் காணப்பட்டதை உமா பார்த்தாள்.

“ப்ரீத்தி! தோழி என்று அன்னை கூறியவுடன், உனக்கு என் நினைவு வரவில்லையா?” என்றாள் ஏக்கத்துடன்.

“வந்தது உமா. ஆனால் அங்கு ஆஸ்ரமத்தில் உள்ள என் தோழிகளை அவருக்கு நன்றாகத் தெரியும். உன்னை ஒரு முறைதான் அழைத்துப்போனேன். அதுவும் அறிமுகப்படுத்த முடியவில்லை. எனவேதான் குழப்பம்” என்றாள் ப்ரீத்தி.

“அந்தச் செய்தியையாவது காட்டேன். கண் குளிர ஒரு முறை பார்க்கிறேன்” என்று ஆர்வம் பொங்கக் கேட்டாள் உமா.

ஒருவருக்குத் தரச் சொன்னதை மற்றவரிடம் காண்பிப்பது சரியா? என்ற குழப்பத்துடன், அந்தச் செய்தி அட்டையை எடுத்து உமாவிடம் கொடுத்தாள்.

வாங்கிப் பார்த்தவுடன், கண்கள் விரிய, கண்ணீர் தளும்ப, முகம் பிரகாசிக்க, “ப்ரீத்தி! இதை அன்னை என்னிடம் தரச் சொல்லித்தான் கொடுத்திருப்பார்” என்றாள் உமா.

“எப்படி இத்தனை உறுதியாய்ச் சொல்கிறாய்?” என்றாள் ப்ரீத்தி.

“என் வினாவிற்கு இதில் விடையிருக்கிறது ப்ரீத்தி” என்றாள் பரவசமாய்.

“என்ன சொல்கிறாய் உமா? ஒன்றும் புரியவில்லை”.

“ஆமாம் ப்ரீத்தி. அன்று நான் உன்னுடன் அன்னையைத் தரிசிக்க வந்தேனல்லவா? அன்று நான் என் பிரெஞ்சுப் புத்தகத்தில், அவரைப் பற்றி என் மனதில் தோன்றிய செய்தியை ஒரு தாளில் எழுதி வைத்திருந்தேன். அதுவும் இதேபோல், ஓரங்களில் பார்டர் கட்டி, நடுவே பூ வரைந்து, அதில் அச்செய்தியைக் குறிப்பிட்டு இருந்தேன். இதைப்போலவே அந்தத் தாளும் இருக்கும். அன்று உண்மையில் உன்னுடன் தரிசனத்திற்கு வருவேன் என்றோ, அவரைத் தரிசிப்பேன் என்றோ, அந்தச் செய்தியை அவரிடம் சமர்ப்பிப்பேன் என்றோ எதிர்பார்க்கவேயில்லை. அந்தச் செய்திக்குப் பதில்போல் இந்தச் செய்தி அமைந்துள்ளது” என்று வியப்புடன் கூறினாள்.

“அப்படியா?” என்று ப்ரீத்தியும் வியப்புடன் கூறிவிட்டு, “அப்படி என்ன செய்திதான் எழுதியிருந்தாய்” என்று கேட்டாள்.

தன்னுள்ளத்தில் பதிந்துபோன அந்தச் செய்தியை உடனே ஒரு தாளில் எழுதி ப்ரீத்தியிடம் காட்டினாள்.

**எண்ணத்தில் இனிக்கின்றாய், எக்கணமும் காக்கின்றாய்,
திண்ணமில்லை என்னிடத்தில் தீவிரமாய் உனையணுக
கண்ணிமையாய்க் காக்கின்றாய், காண்பதற்கு ஏங்குகிறேன்
நண்ணிவந்து நாயேனை நயமுடனே ஏற்றிடுவாய்**

என்ற பொருளில் தானெழுதியதைக் காட்டினாள் உமா.

அன்னையின் செய்தியை மீண்டும் உமா படித்துப் பார்க்கிறாள்.

**வந்துவிட்டேன் உணராயோ, வாராமல் இருப்பேனோ,
திண்ணமின்றி என்னிடத்தில் நண்ணிடவும் ஏங்குகிறாய்
தீவிரமாய் எண்ணிவிட்டால் ஆவலுடன் வந்திடுவேன்
உன்னகத்தே உற்றுப்பார் உறைகின்றேன் நானங்கே**

என்றிருந்தது. ப்ரீத்தியும் படித்துப் பார்த்தாள். “நீ சொல்வது உண்மைதான் உமா. உன் அன்பிற்கு அன்னையின் அழைப்பைப் பார்த்தாயா?” என்றாள்.

அன்று இருவரும் கனத்த மகிழ்வால் பெருந்த மௌனம் சாதித்தது ஒருவருக்கும் புரியவில்லை.

வீட்டிற்கு வந்ததும் உமா அந்தச் செய்தியை மிகப் பத்திரமாய் வைத்துக்கொண்டாள். அவள் ஆர்வம் மேன்மேலும் வளர்ந்தது. தனக்குள் ஆழ்ந்து அந்த இன்பத்தை அனுபவிக்கும் பணியே பெரும் பணியாயிற்று.

அன்று திடீரென்று சென்னையிலிருந்து உமாவைப் பார்க்க அவள் பெற்றோர் வந்திருந்தனர்.

“உமா!” என்று ஆர்வத்துடன் அழைத்துக்கொண்டே வந்த அவள் அம்மா அவளை அணைத்துக்கொண்டாள்.

மிகுந்த அமைதியுடன், “வாம்மா!” என்றாள் உமா.

அம்மாவிற்கு ஒரே வியப்பு. இரண்டு மாதங்களாகியும் தன்னைப் பார்க்கவேண்டும் என்று எண்ணாமல் இவளால் எப்படியிருக்க முடிகிறது? தன்னால் இவளைப் பாராது இருக்க முடியவில்லையே. நான் பரபரப்புடன் ஓடிவருகிறேன். இவள் முற்றும் துறந்த முனிவரைப்போல் அமைதியாக ‘வா’ என்கிறாளே என்று யோசிக்கிறாள் உமாவின் அம்மா.

தன் சகோதரியையும், அவள் கணவரையும் பார்த்த இவள் மாமா, “வாங்க, வாங்க” என்று அன்புடன் வரவேற்கிறார். “என்னம்மா உன் மகளை நாங்கள் கவனித்துக்கொள்கிறோமா என்று பார்க்கிறாயா?” என்று மலைத்து நிற்கும் தன் சகோதரியை இவள் மாமா விளையாட்டாகக் கேட்கிறார்.

“நன்றாகத்தான் பார்த்துக்கொள்கிறீர்கள் என்பது அவள் முகப்பொலிவிலேயே தெரிகிறதே. அதுவன்று என் ஆச்சர்யம். என்னைப் பிரிந்து இரண்டு மாதங்களாகியும் இவள் ஊருக்குத் திரும்பவில்லை. தேடிவந்த என்னையும் ஓடிவந்து வரவேற்கவில்லை” என்று கூறிக்கொண்டிருக்கும்போதே, இவள் குரல் கேட்டு மாமியும் கூடத்திற்கு வந்தாள். இவர்களைப் பார்த்துவிட்டு, “வாங்க, வாங்க” என்று அன்புடன் வரவேற்றாள்.

“நான் வருவது இருக்கட்டும். என்னை மறக்கும் அளவு என் மகளை மயக்கிவைக்க என்ன மந்திரம் போட்டாய், அதைச் சொல்” என்று உரிமையுடன் கேலி பேசினாள் உமாவின் தாய்.

“சரிதான் மைதிலி. உன் பெண்ணை என்னிடம் அனுப்பிவிட்டு அவள் இதயத்தை உன்னிடம் வைத்துக்கொண்ட உன்னையல்லவா நான் கேட்கவேண்டும்?” என்று பதிலுக்கு மாமியும் கேலி செய்தாள்.

“இது என்ன புதுக்கதை கோமதி?” என்றாள் மைதிலி.

“அதையேன் கேட்கிறாய். அம்மாவைப் பார்க்கவேண்டுமா? என்று கேட்டால், இதயத்தில் எப்போதும் இருக்கும் அம்மாவைப் பார்த்துக் கொண்டுதானேயிருக்கிறேன் என்று உன் பெண் பதில் சொல்கிறாள்”.

அவ்வளவுதான், இதைக் கேட்டதும் மைதிலி தன் மகள் தன்னை மறக்கவில்லை என்ற நிம்மதியில், “அப்படியா சொன்னாய் உமா?” என்று கேட்கிறாள்.

அவளோ, “உன்னகத்தே உற்றுப்பார் உரைகின்றேன் நானங்கே” என்ற அன்னையின் செய்தியால் அகமகிழ்ந்து ‘ஆம்’ என்று தலையாட்டினாள்.

“ஏன் உமா? ஊருக்கு வந்து இரண்டு மாதங்கள் ஆகியும் உன் கைப்பட ஒரு கடிதம்கூட எழுதவில்லையே என்று உன்னைப் பார்க்க ஒடிவந்தேன். இருந்தது போதும், என்னுடன் புறப்படு போகலாம்” என்றாள் அம்மா.

“அம்மா! அம்மா! இன்னும் சிறிது நாட்கள் பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள் அம்மா. இப்போதுதான் நல்ல கவனத்தில் வந்திருக்கிறேன். தேறும்போது நிறுத்திவிடாதேம்மா” என்று கெஞ்சும் பாவனையில் கூறினாள் உமா.

“என்ன கவனம்? என்ன தேர்வு? நீ என்ன சொல்கிறாய்?” என்றாள் அம்மா ஒன்றும் புரியாமல்.

“அது ஒன்றுமில்லை மைதிலி. குழந்தை பிரெஞ்சு கிளாஸ் போகிறாள். நம் தமிழர்தான் ஒருவர் கற்றுக்கொடுக்கிறார். ஆசைப்பட்டாளே என்று சேர்த்தோம். அதைச் சொல்கிறாள்” என்றாள் தயங்கித் தயங்கி மாமி.

“சரிதான் போ. ஏதோ சில நாட்களுக்கு அழைத்துவந்தாய். இப்போ எதற்கு பிரெஞ்சும், இன்னொன்றும்?” என்றாள் அம்மா.

“அப்படியில்லையம்மா. இங்கிலீஷுடன், இன்னொரு மொழியும் தெரிந்திருந்தால் நல்லதுதானே?” என்றாள் உமா.

“ஆமாம். மிகவும் நல்லது. நேரே பிரான்ஸுக்குத்தான் போகப் போகிறாய்” என்று அலுத்துக்கொண்டாள் அம்மா.

“பிரெஞ்சுப் படித்தால், பிரான்ஸ் போகவேண்டாம் அம்மா. பாண்டிச்சேரியிலும் பயன்படும்” என்றாள் உமா.

“நீ கல்யாணம் செய்துகொண்டு, மாமியார் வீட்டிற்குப் போகிறவள். உனக்கெதற்கு இதெல்லாம்?” என்றாள் அம்மா.

“பாண்டிச்சேரியில் உன் பெண்ணுக்கு மாப்பிள்ளை பார்த்திருப்பார் உன் சகோதரன்” என்றார் உமாவின் அப்பா.

தான், அவர்கள் அனுமதி பெறாமல், உமாவை பிரெஞ்சு வகுப்பில் சேர்த்தது இவர்களுக்குப் பிடிக்கவில்லையோ என்று கவலைப்பட்ட மாமா, “அதெல்லாம் வரன் ஒன்றும் பார்க்கவில்லை. ஏதோ, குழந்தை ஆசைப்பட்டாளே என்று சேர்த்தேன். ஒரு மணி நேர வகுப்புதான்” என்று மன்னிப்புக் கேட்பதுபோல் பேசினார் மாமா.

“நீ, என்னுடன் வரப்போகிறாயா? இல்லையா?” என்றாள் அம்மா, உமாவிடம்.

“வந்ததும், வராததுமாய் எதற்கு ஊருக்கு, ஊருக்கு என்கிறாய்? ஏதோ குழந்தை படிக்க ஆசைப்பட்டாள். எங்களுக்கும் குழந்தை இல்லாக் குறை” என்று மாமி இதமாய்ப் பேசி உமாவின் அம்மாவை ஆறுதல்படுத்த, ஒருவாறு மனம்மாறி அம்மா, உமாவை விட்டு விட்டு ஊருக்குப் போனாள்.

உமாவிற்குப் படிப்பில் ஆர்வம் என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்ததுதான். ஆனால் உள்ளூர் அவளுள் ‘ஆன்மீக விதை’ விழுந்து, வேர்ப்பிடிப்பது யாருக்கும் தெரியாது. அவள் புறத்தே போலியாகவும், உள்ளே ஆர்வமாயும் வாழ்கிறாள்.

இது எப்படி?

***

முதன் முதலில் பிரெஞ்சு வகுப்பில் இவள் சேர்ந்ததும் ப்ரீத்தியின் பக்கத்தில் உட்கார இவளுக்கு இடம் கிடைத்தது. பக்கத்து சீட் பெண் என்ற முறையில் அவளை நட்புடன் பார்த்துச் சிரித்தாள். அவளும் இவளைச் சுமுகமாய்ப் பார்த்துச் சிரித்தாள். வகுப்புத் தொடங்கியது.

“இப்பொழுது, முதலில் நான் கூறும் பிரெஞ்சு வாக்கியத்தை நீங்கள் திருப்பிச் சொல்லவேண்டும்” என்று கூறி ஆசிரியர் ஒரு பிரெஞ்சு வாக்கியத்தைக் கூற அனைவரும் அதைத் திருப்பிச் சொன்னார்கள். ‘பொருள் புரியவில்லையே’ என்று எல்லோரும் குழம்பியபோது, ஆசிரியரே தமிழாக்கமும் கூறினார்.

“இறைவன் இல்லாத வாழ்க்கை ஒரு துக்கமான மாயை. இறைவனுடன் எல்லாமே ஆனந்தம்” என்றார்.

பிறகு எழுத்துப் பயிற்சி ஆரம்பமாயிற்று. 1 மணி நேரம் பயிற்சிக்குப்பிறகு வகுப்பு முடிந்து மாணவர்கள் வீடு திரும்பினர்.

ஏனோ முதல் சந்திப்பிலேயே ப்ரீத்திக்கும், உமாவிற்கும் பிடிப்பு ஏற்பட்டுவிட்டது.

இருவரும் தத்தம் பெயர்களை அறிமுகம் செய்துகொண்டார்கள்.

“உமா! நீங்கள் இதே ஊரைச் சேர்ந்தவரா?” என்றாள் ப்ரீத்தி.

“இல்லை, ப்ரீத்தி. என் சொந்த ஊர் சென்னை. இங்கே என் தாய்மாமன் வீட்டில் தங்கிப் படிக்கிறேன். நீங்கள் இதே ஊரைச் சேர்ந்தவரா? உங்கள் பேச்சு வித்தியாசமாய் இருக்கிறதே? நீங்கள் ஏன் பிரெஞ்சு படிக்கிறீர்கள்?” என்று உமா ப்ரீத்தியை விசாரித்தாள்.

“நான் வங்காளத்திலுள்ள ஃபேணியைச் சேர்ந்தவள். அப்பா, பகவான் ஸ்ரீ அரவிந்தரின் பக்தர். அப்பாவின்மூலம் ஸ்ரீ அன்னை, ஸ்ரீ அரவிந்தரின் பெருமைகளை, தெய்வீகத்தை அறிந்துமுதல் அவர்களைத் தரிசிக்க ஆவல் எழுந்தது. அன்னையின் கருணையால் இங்கு, ஆஸ்ரமத்தில் தங்கவும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அவரேதான் என்னை பிரெஞ்சு கற்க அனுப்பிவைத்தார்” என்றாள் ப்ரீத்தி.

அவள் சொல்லச் சொல்ல, உமா ஆர்வமானாள். “ப்ரீத்தி! நீ எனக்கும் ப்ரீத்தியானவள்தான். அன்னை உன்னை இங்கு பிரெஞ்சு கற்க மட்டும் அனுப்பவில்லை. எனக்காகவும் அனுப்பியிருப்பதாய் உணர்கிறேன்” என்றாள் உமா.

“என்ன சொல்கிறாய் உமா? ஒன்றும் புரியவில்லையே” என்றாள் ப்ரீத்தி.

“நான் சென்னையில் வாழும் ஒரு இந்துக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவள். தற்செயலாகத்தான் மாமா வீட்டிற்கு வந்தேன். இவர்களுக்கு இங்குள்ள ஆசிரமம் பற்றி ஆர்வமோ, நல்ல நம்பிக்கையோ கிடையாது”.

தொடரும்....

***

ஸ்ரீ அரவிந்த கடர்

ஒரு காரியத்தை ஆராய்ந்து முடியாது என முடிவு செய்கிறோம்.
அது முடியாமற் போகிறது. அது மனத்தின் கணிப்பு.

முடியாது என முடிவு செய்தால் முடியாது.

முடிவு நிர்ணயிக்கும்.

“Agenda”

Exact replica of Mother's father in Japan.

இரட்டைக் குழந்தைகள் ஒரே வயிற்றில் பிறப்பதுபோல் வெவ்வேறு இடங்களிலும் பிறப்பதுண்டு. அன்னை ஜப்பானிலிருந்த பொழுது தன் தகப்பனாரைப்போலவே அச்சில் வார்த்தாற்போல் ஒருவரைக் கண்டார். ஆச்சரியப்பட்டார். இது சம்பந்தப்பட்டவை,

- ❖ Overmind தெய்வீக மனம் சத்தியஜீவியத்தின் பிரதிநிதியாக பிரபஞ்சத்தில் செயல்படும்பொழுது எந்த ஒரு விஷயத்தையும் முடிவுவரை எடுத்துச் செல்லும்.

உதாரணமாகக் கல்வி என்பதை தாய்மொழி, கணக்கு என நம் நாட்டில் ஆரம்பித்தனர்.

கிரேக்க நாட்டில் கல்வி என்பது செய்யுள் எனப்பட்டது.

தத்துவம் அதனினின்று பிரிந்தது.

சரித்திரம் தத்துவத்திலிருந்து பிரிந்தது.

பூகோளம் சரித்திரத்திலிருந்து வெளியேறியது.

அரசியல் தனி இயலாகச் சரித்திரத்திலிருந்து புறப்பட்டது.

இப்படிப் பிரியும்பொழுது ஏராளமான பிரிவுகள் ஏற்படுகின்றன.

இனிப் பிரிக்கமுடியாது என்ற நிலை வரும்வரை பிரிவது வழக்கம்.

நம் விரலில் உள்ள ரேகைகள் நமக்கேயுரியன. மற்றவர்களுடன் ஒன்றாது என்பதை 100 ஆண்டுகளாகவே நாம் அறிவோம்.

இலைகளில் உள்ள ரேகைகளும் அப்படியே.

- ❖ அதனால் தோற்றம் ஒன்றுபோல் இருப்பதும், வேறுபடுவதும் இயற்கையின் அமைப்பு.
- ❖ ஒரு 100 அல்லது 1000 புத்தகங்கள் அச்சுத்தால் 10ஆம் பக்கத்திலுள்ள 4ஆம் வரியில் 'க' என்ற எழுத்தை 100 புத்தகங்களில் பார்த்தாலும் ஒன்றுபோல இருக்கும்.

பூதக்கண்ணாடிமூலம் பார்த்தால் 100இல் இரண்டு 'க' ஒன்றாக இருக்காது.

- ❖ பிரிந்து நிற்பது இயற்கை. சேர்ந்து தோன்றுவது சிருஷ்டி.
- ❖ ஒருமை சிருஷ்டிக்கு அடிப்படையானதால் சேர்ந்து ஒன்றுபோல் தோன்றுகின்றது.
- ❖ தனக்குத் தனித்தன்மை உள்ளது என்பதை நிலைநிறுத்தும்வரை பிரிவது இயற்கை.
- ❖ பிரான்ஸ்ஸைவிட்டுப் புதுவையை நோக்கி வந்த அன்னை ஜப்பானில் 4 ஆண்டுகள் தங்கினார். திரும்ப பாரிஸ் போகும் எண்ணம் மனத்திலில்லை.
- ❖ அதனால் தகப்பனார், தாயாரைப் பார்க்க முடியாது எனத் தெரியும்.
- ❖ தகப்பனாரைப் பார்க்கும் ஆவலைப் பூர்த்தி செய்யும்வகையில் தகப்பனார் போன்ற ஒருவரைக் கண்டார்.
- ❖ அன்னை புதுவை வந்தபின் தம் ஒரே மகனை 40 ஆண்டுகள் பார்க்கவில்லை.
- ❖ 1960க்கு மேல்தான் அவர் மகன் முதலில் புதுவை வந்து அன்னையைச் சந்தித்தார்.
- ❖ அது முதல் ஆண்டுதோறும் புதுவையில் ஆறு மாதம், பாரிசில் ஆறு மாதம் அவரிருந்தார்.

ஸ்ரீ அரவிந்த சுடர்

அன்னை பக்தர் ஒரு காரியத்தைச் செய்வதால் அந்த நேரம் சுபமுகூர்த்தமாகிறது. பக்தரின் செயல் நேரத்தைப் புனிதப்படுத்துகிறது.

நேரத்தைப் புனிதப்படுத்தும் செயல்.

அறிவிப்பு

இவ்வட்டத்திற்குள் இக்குறி இருந்தால் உங்கள்
சந்தா முடிவடைந்துவிட்டது. உடனடியாக புதுப்பிக்கவும்.

சொசைட்டியின் வெளியீடுகள்

ஆங்கில நூல்கள்:

1.	Mental Peace of the Industrialist	ரூ. 30
2.	Sri Aravindam	ரூ. 40
3.	Luck	ரூ. 50
4.	A Discussion on The Life Divine	ரூ.100
5.	Life & Teachings of Sri Aurobindo and The Mother	ரூ.120
6.	Spirituality and Prosperity - I	ரூ.150
7.	Spirituality and Prosperity - II	ரூ.200

மற்ற வெளியீடுகள்:

1.	தொழிலின் ஜீவன்	N. கண்ணன்	ரூ. 30
2.	தேடிவரும் யோகம்	பிரித்திவ்	ரூ. 50
3.	திருவருளே தீராத செல்வம்	N. அசோகன்	ரூ. 75
4.	திருவடி தரிசனம்	N. அசோகன்	ரூ. 75
5.	அருளோவியம்	N. அசோகன்	ரூ. 80
6.	பக்தியும் சேவையும்	N. அசோகன்	ரூ.100
7.	சத் பிரம்மம்	விசாலம்	ரூ. 20
8.	சத் புருஷன்	விஜயா & விசாலம்*	ரூ. 20

*சென்னையில் மட்டுமே கிடைக்கும்.

தபாலில் பெற புத்தக விலையுடன் பதிவுத் தபால் கட்டணம் ரூ.20/- சேர்த்து M.O. செய்யவும்.

Printed by Mrs. Anuradha Sriram, Integra, No.51, II Cross, Jawahar Nagar, Nellithope Post, Pondicherry-5 and Published by Mr. P.V. Balakrishnan, 12, First Cross, Venkata Nagar, Pondicherry-11 on behalf of The Mother's Service Society, Pondicherry-11.

Editor: Karmayogi

“எனக்கேன் ஒன்றும் நடக்கவில்லை”

1943 முதல் அன்னை, பகவான் தரிசனம் தவறாது செய்த குடும்பம் ரூ.60 சம்பளத்திலிருந்து ரூ.10,000 சம்பளம்வரை உயர்ந்தது. M.A. படித்த இரு பெண்களுக்கு பட்டம் எடுத்து 15 ஆண்டுகள் திருமணமாகவில்லை. ஒரு பெண் வேறு மதத்தில் கட்டிக்கொண்டாள். ஒரு பையன் பட்டம் முடித்தபின் எதற்கும் உதவாமற்போய் மீண்டும் 9 ஆம் வகுப்பில் சேர்ந்து படித்தான். இன்று அன்னையை அறிந்தவர் தங்கள் பிள்ளைகள் படிப்பு, திருமணம், வருமானம், ஆகியவற்றில் அன்னை நிகழ்த்தும் அற்புதங்களைக் கண்டு கீழ்க்கண்டவாறு கூறுகின்றனர்.

- * எங்களுக்கெல்லாம் அப்படி எதுவும் நடக்கவில்லையே.
- * முதலில் நடக்கும், அத்துடன் நின்றுவிடும்.
- * ஜாதகப்படி நடந்ததை அன்னை செய்தார் என ஏமாந்துவிட்டோம்.

நடந்ததை மறந்து நன்றியில்லாமல் பேசுபவர் தமக்கு நன்றி இல்லாததால் பிறகு பலிக்கவில்லை என அறிவதில்லை. அன்னை செய்ததை வேறு காரணத்தால் நடந்தது என நினைப்பவருக்குத் தொடர்ந்து நடப்பதில்லை. அளவுகடந்து அன்னையின் அதிர்ஷ்டத்தைப் பெற்றவர் வீட்டில் பல வருஷங்களாக ஒட்டடை அடிக்கவில்லை. அந்த அசுத்தத்தை மீறி அன்னை தொடர்ந்து செயல்பட முடியாது. அருளால் நடப்பதை தங்கள் மட்டமான சுபாவத்தின் பெருமைக்காகப் பயன்படுத்தினால் அருள் செயல்படாது. அன்பர்கள் குறையைச் சுட்டிக்காட்டுவதே பழக்கமானால் அருள் செயல்படுவது நின்றுவிடும். தரித்திரம் வெளிப்படும் குணங்கள்: 1. சிடுமுஞ்சித்தனம்; 2. ஒட்டுக் கேட்பது; 3. மனிதரைவிடப் பணம் முக்கியம் என நினைப்பது; 4. கையில் உள்ள பிடியை விடாமல் நடப்பது; 5. தொழில் 80 மடங்கு உயர்ந்தபின் காணிக்கையை உயர்த்தாதது; 6. அன்னைக்கு நேரடியாகத் துரோகம் செய்தவரைக் குருவாக நினைத்துக் காணிக்கை செலுத்துவது; 7. துடுக்காகப் பேசுவது; 8. அல்ப புத்தி; 9. வாயார, நெஞ்சாரப் பொய் சொல்வது; 10. தன் குறைகளை அறியாதது; 11. கர்வமாக, திமிராக நடப்பது; 12. முரட்டுத்தனம்; 13. பொறாமை; 14. சுத்தமாக நம்பிக்கையில்லாதது; 15. வீடு அசுத்தமாக இருப்பது; 16. சம்பிரதாயம் தீட்டு என அறியாமல் பின்பற்றுவது; 17. பிரார்த்தனை பலிப்பதால், பிறர் அழியப் பிரார்த்தனை செய்வது; 18. எவருக்குத் துரோகம் செய்தாலும் அது அன்னைக்குத் துரோகம் செய்வது என அறியாதது; 19. மிக மட்டமான எண்ணங்கள் மனத்தில் உலவுவது; 20. உள்ளே கறுப்பாகவும், வெளியே அழகாகவும் நடப்பது; 21. அருளைப் பெற்றுத் தருபவரை அழிக்க முயல்வது; 22. எதிரியை நண்பனாக நினைத்து அவனுக்குச் சேவை செய்வது; 23. அடிப்படையாக அறிவில்லாதது, நன்றியில்லாதது.

சமூகம் ஏற்றுக்கொண்ட யோகம்

- * சமூகத்தைப் பொருத்தவரை யோகம் என்பது சுயநலத்தை அழிக்கும் பரநலம் என்று கூறலாம்.
- * சமூகத்தைப் பீடித்த மூன்று பேய்கள்: ஏழ்மை, நோய், பசி.
- * இவை மூன்றையும் அழிப்பது கல்வி. எனவே கல்வி சமூகம் செய்யும் யோகம்.
- * மனிதனின் சுயநலத்தைப் பரவலாக அழிக்கும் பரநலம் மார்க்கட், வியாபாரம். பிறர் தேவையைப் பூர்த்திசெய்வதே மார்க்கட் இலட்சியம்.
- * இரயில், பஸ், விமானம், ஆகியவை காலத்தைக் கடக்கும் சாதனங்கள். அவை இடத்தையும் சுருக்குகின்றன.
- * குடும்பம் மனிதனைக் குடும்பத்திற்காக வாழச் செய்வதால், சமூகத்தின் சிறு உருவம், miniature குடும்பம்.
- * தனக்கென வாழாது பிறர்க்கென வாழும் மனிதன் நல்ல குடும்பஸ்தன்.
- * வீட்டில் எந்தச் செளகரியமும் எனக்குக் கடைசியாக வரட்டும் என்று கூறும் தகப்பனார் யோகத்தை குடும்பத்தின் அளவில் செய்கிறார்.
- * குடும்பத்தில் தனக்குள்ள அதிகாரத்தை அணுஅளவும் செலுத்தாத தாயார், தகப்பனார் அன்பராகும் தகுதியுள்ளவர்.
- * குடும்பத்தின் அளவில் சத்தியத்தை 100க்கு 100 பங்கு கடைப்பிடிப்பது சமூகத்தின் யோகத்தைக் குடும்பத்தில் செய்வதாகும்.

